

KÖZLÖNY

1939 május hó

XIX. év

T A R T A L O M :

Terciárius naptár.

Édesanyánk.

P. Dám Ince OFM.: Szűz Mária minden kegyelem közvetítője.

Pálffy Erzsébet grófnő: Szent Antal családja.

P. Roznik Raynér OFM: Krisztus közelében.

P. Kaizer Nándor OFM: A zombori ferencrendi zárda.

Batthyány Lujza grófnő: Conversio (költemény.)

y. t.: Valami baj van a harmadikkal . . .

P. Kőnig Kelemen OFM.: A törincsi és ipolyvarbói terciáriusok megpróbáltatásai.

Ferences zarándoklat a római zarándoklattal kapcsolatban.

A Madonna gerléje. Keleti legenda.

Fölvétel az Assiszi Szent Ferenc rendjébe.

Molnár Ibolya: Liliomaid árnyékában (költemény.)

Könyvismertetések.

Rendi élet. Szerkesztői üzenetek.

szeme mindig rajtunk pihen, szíve folyton értünk aggódik. Öröme-bánata mi vagyunk. Nem hosszúak számára a napok, amikor minket gondoz, és rövidek az éjszakák, amidőn mellettünk virraszt. Ismeretlen előtt a lehetetlen, ha megmentésünkről van szó, és nincs az az áldozat, amit jövőnkért örömmel meg nem hozna. Megsejti ugyanis, mit tervez velünk az élet Adója. . .

Sohse számítgatja, mit kap viszonzásul, hanem csak azt keresi, mit adhatna még magzatainak. Hiszen ha ők szenvednek, akkor ő velük gyötörődik. Ha övéi örvendeznek, ő csak növeli boldogságukat. Elfeleli önmagát, hogy megvalósíthassa gyermekeiben Isten gondolatait. Amennyire kiosztogathatja önmagát, annyira érzi, hogy teljesíti hivatását. Minél odaadóbban, annál boldogabban.

Gyermekei az ő legnagyobb kérdései. Nemcsak bennük él, hanem szüntelenül őket tanulmányozza is. Mint a jó művésznek legforróbb vágya, hogy ezeket a nagy értékeket az Alkotó tervei szerint képezhesse ki és kirügyeztesse alvó nemes csiráikat. Semmire bántja annyira, mintha az ő féltett kertjében a dudvák kezdik elfojtani a szépséges virágokat!

Ilyenkor kemény is tud lenni, hogy levághassa a tüskéke'. Inkább ő szúrja meg kezét! Sőt attól sem riad vissza, hogy övéi látszólag szeretetlennek gondolják. Csak az lebeg szeme előtt, hogy visszatartsa szülőiteit a veszedelmektől. Befelé könnyei hullanak, amíg dorgál, és ha kell, büntet is, de nem tágit, nehogy lágy és engedékeny viselkedése bajba vigye őket.

Aki nyílt szemmel figyel, észreveszi, milyen fájdalmas harcot vív önmagával, hogy ilyen esetekben is hivatása magaslatán maradhasson. Hányszor lökik el maguktól ölelő karját azok, akikért kifosztotta önmagát. . .! És ő tűr, vár, könyörög, imádkozik, bízik az utolsó pillanatig, amíg meg nem szakad a szíve. . . és még ekkor is fia, lánya nevét suttozza, őket ajánlja Istennek.

Ha ilyen jóságos földi édesanyánk, milyen akkor az Égi: Szűz Mária?! Szeretete isteni Fiáéhoz hasonlít, hatalmát Jézus Szíve kölcsönzi neki. Mennyei dicsőségéből belelát életünk titkaiba és ott terjeszti ránk védő palástját, ahol arra legjobban rászorulunk. Küzdelmeinkben vigasztal, sebeinket gyógyítgatja, látásunkat kitisztítja és vágyainkat Eg felé tereli. . .

Vigyázz reánk, Édesanyánk, angyaloknak Királyné Asszonya!

Szűz Mária minden kegyelem közvetítője. (május 31.)

Emlékezés a Ferencrend egyetemes főnökének 1938 húsvétján kelt körlevelére.

P. Dr. Dám Ince O, F. M.

A budapesti Eucharisztikus Világkongresszus nagyarányú minden áhitatot lefoglaló ünnepei miatt nem ünnepelhettük különösebben a Ferencrendnek új ünnepi örömét, a *Boldogságos Szűzanya egyetemes kegyelem-közvetítését*. Az ünnep titka bennreped a ferences Mária-tisztelet hétszáz-estendő fájának minden bimbójában, benneillatozik minden virágjában s benneédesedik minden gyümölcseben. A „Szeplőtelen Fogantatás” nagy lovagjától s a ferences Mária-tisztelet vezérértől, Boldog Duns Skót Jánostól tanultuk meg, hogy Szűz Máriára ruházzunk minden kiválóságot és szépséget, amely csak összefér azzal a méltósággal és szereppel, amelyet az Úr a természet, a kegyelem és dicsőség rendjében szánt az Isten anyjának. Így melengtünk ezt a titkot is előbb bimbójában. De addig fürdettük áhitatunk és szeretetünk fényében és melegében, míg nem virágba fakadt s Rendünk bokrétája, egyházi évének ünnepe lett.

Mit mond ez a titok ?

Azt, hogy Szűz Mária megdicsőülése óta minden kegyelem, akár megszentelő, akár segítő, akár az Egyházban, akár az Egyházon kívül, úgy jut el ahhoz, akinek szánva van, hogy Szűz Máriának része van kiosztásában; semmiféle kegyelem őt meg nem kerüli útjában (Schütz). S teszi ezt lelki anyaságának azon a jogán, amely istenanyaságában gyökeredzik, Ő, aki Krisztusnak, a mi Atyánk Fiának és így a mi Testvérünknek édes-anya, reánk is igényt tart s anyai szeretettel akar gondoskodni rólunk is. Magától értetődik, hogy nem a természetes, hanem a *természetfeletti élet világában* vagyunk mi az Ő szeméfnye s ott lesi szükségünket, igényeinket, bajainkat, kívánságainkat s együtt él velünk jó és balsorsban, Isten közelében és lelki veszedelmekben. S mert anyai szeme, szíve és lelkülete, baj-meglátó, igényt előterjesztő, gyermek-pártoló tehetsége és hivatása van, minden hatalmát latba veti, hogy segítsen rajtunk s mindenünk meglegyen, amire a maga idején és helyén szükségünk van.

A Boldogságos Szűz ezt a közvetítő anyaságot már a gyümölcsozott napján vállalta, amikor az angyal tudtára adta, hogy az Isten anyja lesz s ő megadta beleegyezését. Nemcsak egyszerűen anyja, hanem az ő Jézusa életsorsának is osztályosa szenvedésben, áldozatban és megváltói munkában egyaránt. Nemcsak a kised Jézust öleli anyasága önfeledt örömeiben, hanem a Keresztrefeszítettnek is szívében csüng lelke fájalmában. S amikor a Golgothán egészen meglátta az emberi élet nyomorúságát, a bűn szomorúságát, a kegyelem föltétlen értékét és szükségességét, nyilott meg a szíve minden lelki nyavalyánk és elesettségünk, valamint gyarló jóakaratumk, élni-akarásunk és mennyrehivatottságunk számára. Itt érett meg a Szent Szűz lelki anyasága s pattant szívéből a hivatás biztos megérezése: meg kell tennie mindent, amit igazi anya meg tud tenni, mikor gyermekeinek végső veszedelméről vagyis örök üdvösségéről van szó. Itt vállalkozott arra, hogy minden kegyelmet kieszközöl, amire csak szükségük van.

Nem édes egy gyümölcse ez az Istenanya szeretetének? Nem kimondhatatlan vizsgálása ez Mária minden gyermekének?

A ferencesek születésük első percétől melengtették az akkor még bimbójában rügyező titkot. S most, hogy virágba feslett, megtalálhatjuk mézében a ferences áhitat és szeretet ízét.

egyik alappillére Duns Scotusnak az a híres tanítása, amely szerint Krisztus a teremtés célja s Krisztusnak, ennek a legfölségesebb műnek a megvalósulásáért lett minden, ami az Istenen kívül létezik. Így lett Ő csakugyan az „elsőszülött minden teremtmény előtt, mert benne teremtett minden az égben és a földön, a láthatók és láthatatlanok, a trónusok, az uralkodók, a fejedelemségek, és a hatalmasságok egyaránt: minden Oáltala és Őérette teremtett. Ő előbb van mindennél és minden Őbenne áll fenn. Ő a testnek, az Egyháznak feje, Ő a kezdet, elsőszülött a halottak közül, hogy Ővé legyen a dicsőség mindenben, mert úgy tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék minden teljesség” (Kol. 1., 15-19). Ez azt jelenti, hogy Isten első teremtő gondolata Krisztus, az isteni Igének és az emberi természetnek személyi egysége. A többi teremtmények csak ezután kerülnek sorra Isten örök elhatározásaiban. De azt is jelenti, hogy Krisztus első a kegyelemben is. Isten minden kegyelmet neki adott s úgy rendelte, hogy ál-

XII. PIUS PÁPÁT A PÁPAI TIARÁVAL MEGKORONÁZZÁK.

tala jusson mindenkire. Ezért minden kegyelem Krisztus kegyelme. Még az őszövetégi, azaz a Krisztus eljövetele előtti is, mert azt is Krisztusra való tekintetből adta az Úr. Így volt lehetséges, hogy mind az angyalok, mind az első emberpár Krisztus kegyelmével ékesíttessenek fel s ezért nincs akadály annak sem, hogy Isten kivegye az eredeti bűn törvénye alól azt a legszentebb asszonyt, akit Krisztus anyjává rendelt s a keletkezés rendjében előbb tegye Krisztus kegyelmében a Szentlélek arájává, mint Anna magzatává.

Ez az elgondolás Krisztust a teremtés középpontjába állítja és az egész világmindenség Királyává teszi. Ide nyúlnak gyökerei mindannak, amit Krisztusról mint az Egyház fejről, Krisztus szociális királyságáról hirde-

tünk, valamint annak az érdekes ferences hitnek is, amely szerint Krisztus akkor is eljött volna, ha nincs bűn a földön.

A Szűzanya szívén át...

Nem nehéz meglátni, hogy Krisztus elsősége mellett ott tündöklék az ő Szent Anyjának alakja is. Ezért siet a ferences szem a Szűzanya lelki anyaságát Isten örök elhatározásainak legelsején megpillantani. Szűz Mária nemcsak az isteni Üdvözítőnek édesanyja, hanem a misztikai Krisztusé, az Egyházé is. Ott test szerint, itt lélek szerint anya. S mert minden kegyelem Krisztusnak, a főnek kegyelme, Krisztus anyja minden kegyelemnek is anyja. S amikor Krisztust adja e világnak a test szerint, ugyanakkor a titokzatos Krisztust is élteti lélek szerint. Ez az élet pedig a kegyelem. Isten örök elgondolásának és kiválasztásának erejénél fogva Krisztusnak szent Anyja szívén át árad minden kegyelem az Egyházba és a tagokba mind a dicsőség, mind a kegyelem rendjében. És pedig mindannyiunknak. Annak a lelkébe is, aki nem kéri tőle és aki nem is tudja, hogy az ő kezén és szívén keresztül kapja. Így lesz Szűz Mária minden kegyelem közvetítője és osztogatója, igazán anyja minden gyermekének.

A Generális Atya roppant felkészültséggel és tudományossággal építi ki a Szent Szűz kegyelemközvetítő szerepét. A Ferencrend minden tudósát megkérdezi. Boldog Duns Scotus mellett főként Szent Bonaventúra, Sziénai Szent Bernardin, Portumauricói Szent Lénárt, Brindizi Szent Lőrinc, Umberto di Casale szerepelnek.

Mit tegyünk?

Bennünket, úgy gondolom, nem ezek az elméleti fejtegetések érdekelnék most, hanem a szent titok gyakorlati jelentősége. Mit kezdünk vele? Nem nagy munkánkba kerül úgy tekinteni Boldogasszonyunkra, mint minden kegyelem közvetítőjére. Isteni malasztnak Anyja ő a loretói litániában. Kegyes Szűz, Szent Bernát imádságában, akiről sohasem lehetett hallani, hogy valakit magára hagyott volna, aki oltalmát kérte és segítségért folyamodott. Az ő oltalma alá futunk, Sziénai Szent Bernardin fohászában, hogy könyörgésünket ne vesse meg szükségünk idején, hanem oltalmazzon meg minden veszedelemtől. A siralomvölgyének egyik legmeghatóbb énekében pedig így sírunk: Azért, Szószólónk, szemedet, fordítsd hozzánk s kegyelmedet; és a te bűnös népedet, oltalmazzad híveidet!... Benne éltünk eddig is ebben az édes hitben, most tudatossabbá tesszük.

A Generális Atyának tanácsa szerint úgy mélyítjük el legkönnyebben ezt a hitet s úgy terjeszthetjük a leghatásosabban, ha a Szűzanya egyetemes kegyelemközvetítésének ünnepével kapcsolatban előkészítő ajátosságokat tartunk, róla elmélkedünk és értekezünk, napi jötteinket a Kegyelemek Anyjának ajánljuk, tiszteletére ünnepélyeket vagy pedig engesztelő ajátosságokat rendezünk, ünnepét terjesztjük, a Szűzanyának való öntáadás és szolgálat eszméjét hirdetjük.

Ferences becsület dolga a Szentséges Istenanya kiváltságainak felfedezése és dicsőítése. Szent Bonaventúra szerint, ha fejünket vesszük is, hirdetnünk kell Úrnőnk hatalmát!

Gonoszságom türelmes viselésével.

Egy istentelenségéről közismert férfi egy napon beállított a plébánoshoz és azt a meglepő kijelentést tette, hogy győnni szeretne.

— A feleségem változtatott meg — mondta aztán magyarázólag. — De nem rábeszéléssel, hanem az én gonoszágom türelmes viselésével. Megvallom, szelidsége jó időn keresztül dühre gerjesztett, a végén azonban térdre kényszerített.

Szent Antal családja.

Irta Pállfy Erzsébet grófnő.

A XII. század alkonyán Sancho portugál király kezdeményezésére, az eddig főleg vidéki birtokain lakó főnemesség, köztük a Bouillon-család is beköltözött Lisszabonba, a mór uralom alól felszabadult világszép városba.

Az öreg Bouillon lovagnak — Szent Antal nagyapjának — palotája ott emelkedett a Szent Szűz mennybemenetele templomának tőszomszédságában, s derűs, festői stíljével egy kis elevenséget vitt a különben komoly, magasztos templomtér hangulatába. A nap-sugaras tavaszi és őszi napokon, amikor a fényes termek ablakai nyitva voltak, áthallatszott az orgonabúgás, a zsolozsmák különleges hangja és átlebent a tömjén lila füstje . . .

Ez a szent közelség, ez az állandó Istenhez-hívás ébresztette föl az idősebb Bouillon-fiú, a finom, halkszavú Fernandez lelkében a vágyat, hogy egészen, szíve minden dobbanásával odatartozzék az Úrhoz és áldozatot mutathasson be Neki az oltárnál. És ez vigasztalta meg a kis Taveira Teréz hercegnőt, az ifjú Bouillon Márton mennyasszonyát, amikor édesanyja kíséretében először tekintette meg jövendő otthonát.

— Nem kell féltened — mondta könnyein keresztül mosolyogva. — Nyugodtan térhetsz vissza hazánkba: Szűz Mária árnyékában fogok élni . . . Az Ő oltalma és áldása lesz velem.

Igy is volt.

A délceg, nemes és a karcsú, angyalarcú asztúriai hercegné asszony boldogságát semmi se zavarta. Márton valahányszor kilovagolt a falusi gazdaságba visszavonult édesapjához, San Memmétébe, lelkes örömmel ecsetelte az ő kis Teréze szépségét, jóságát. De ilyenkor nem mulasztotta el, hogy hálás csókot ne leheljen édesapja homlokára, mintegy megköszönve azokat a tanácsokat, amikkel annak idején leánynézőbe indította.

Nem felejtette el a komoly, bölcs szavakat. Tisztán, világosan visszhangoztak a lelkében. És képzeletében is élt még annak a decemberi délutánnak az emléke, amikor Fernandez pappászenteléséről hazatérve, rövid pihenő után bejött szobájába az édesapja. Napbarnított, határozott arcán elérzékenyülés látszott.

— Fiam, — mondta csendesen — most, hogy Fernandez bályádat a jó Isten szolgálatába adtam, reád háramlik a családi név fenntartásának kötelessége. Szeretném, ha megnősülnél. Ez a palota és a birtok harmada legyen a tiéd. Választásodba nem szólok bele, de ne feledd, mivel tartozol a Bouillon névnek, amelyet Gottfrid, a jeruzsálemi hős halhatatlanná tett és ne feledd, hogy a lány, akit oltárhoz vezetsz, nemcsak asszonyod, hanem életednek társa és születendő gyermekeidnek anyja lesz . . . Épp' ezért, ne nézd csudán a külső szépséget, hanem vedd figyelembe a lelki tulajdonságokat is. Hagyományaink bizonyítják, hogy az ősök és szülők tulajdonságai örökségül szállnak a gyermekekre. A bátor, erősjellemű

apák, az ájtatos, erényes anyák oly kincset oltanak ivadékaik vé-
rébe, ami többet ér minden aranynál, minden előkelőségnél...
Márton, olyan leányt keress, aki előtt nemcsak a szemed, hanem
a szived és a lelked is hódolattal hajlik meg... Hidd el, a tartós
boldogságnak ez az alapja...

Megfogadta a tanácsot és nem bánta meg. Igaz, hogy el kel-
lett mennie Asztúriáig, de ott megtalálta azt a lányt, akit magának
eszményképül rajzolt. Sötéthajú, sötétszemű leánya volt, olyan
tisztá és bájos mosollyal, hogy nem tudta meghatottság nélkül
nézni.

Az 1195. esztendő augusztusában, a Szűzanya mennybemene-
telének napján, Márton lovag elgondolkozva támaszkodott felesége
fogadószobájának ablakához... Megkezdődött a nagy ünnep. Zúg-
tak a harangok. A téren szakadatlanul hömpölygött a templomba
igyekező néptömeg, de a fiatal férfi nem sokat látott belőle. Kék
szemében a felesége képe tükröződött: egy szenvedő és mégis mo-
solygó édes arc...

Egyszerre éles gyermeksírás hallatszott a szomszéd szobából.
Márton szeme felragyogott, aztán kulcsolt kézzel térdre ereszkedett.

— Hála legyen a Madonnának, — suttogta — a gyermek
megszületett!

Amikor a boldog anya először fogta karjába kisfiát, a Szűz-
anyára gondolt. A Szűzanyára, akihez a várakozás áldott hónapjai-
ban oly sokat imádkozott... Csak a Szűzanya tudja, mennyi sze-
retettel, gonddal, örömmel várta ezt a kis lelket. Csak a Szűzanya
tudja, mennyire belekapaszkodott Istenbe, mert úgy hallotta, amíg
szívük alatt hordják gyermeküket az anyák, jámborságukból sokkal
többet adhatnak a fejlődő emberbimbónak, mint ha az már tőlük
elszakadva él... Az édesanyja is azt írta Asztúriából: „Fogadd
azzal a szeretettel a kicsit, mint egykor Szűz Mária a Jézuskát...
Oh, ha tudnák az asszonyok, a gyermek egész jövődő sorsára
mennyire kihat, ha szeretettel és örömmel várják. Ez a szeretet és
öröm alakítja a nemes lelkeket s nem lehet pótolni se fényűzéssel,
se kényelemmel...”

A lisszaboni szokáshoz híven, nyolcnapos korában gyönyörű
csipkés, selymes pólyába takarták a kis Bouillon-fiút és elvitték a
székesegyházba, keresztelőre.

Don Fernandez Bouillon, a kanonok keresztapa is ott állott a
keresztelőkút mellett. Sápadt volt, átszellemült, és amint sötét égő
szeme a békésen szendegő fiúcskára nézett, arra gondolt, talán
ez a kis Fernandez is pap lesz, úgy mint ő... Talán püspök, bíbo-
ros... Talán még egyszer fénybe borítja a Bouillon nevet...

Márton lovagot is elragadta képzelete. De ő kacagó, életvidám,
ezüstpáncélba öltözött lovagnak látta a fiát győzelmes seregek élén,
úgy mint egykor Gottfridet, a jeruzsálemi királyt...

Csak donna Tereza, a fiatal édesanya nem álmodozott. Őt
nem érdekelte főpap vagy király lesz-e a fia... Azt az egyet azon-
ban tudta, érezte, bárhová is állítsa Isten keze, jó lesz, jámbor és
nemeslelkű, mert hisz' a Szűzanya közelében, a Szűzanya árnýé-
kában az Ő áldása és oltalma alatt fog növekedni...

A szelíd ember az Úr Jézus példáját tartja szeme előtt. A haragos a szenvedély sugallatára figyel. A szelíd nem hallgat a harag ösztönzésére, a feldúlt kedélyű semmit nem ad a józan észre. Egyik az égből nyeri az irányítást, másik a kíséző ördög pórázán vezeteti magát. Az erényt követő higgadtan megfontol és úgy cselekszik; a harag emészítő tüzeiben elmerült szerencsétlen nem kér tanácsot jobbik énjétől, hanem ádáz gyűlöletének sötét parancsszavát vakon követi.

Áldozat, szenvedés mindenikben van. A rosszban néha több! Mennyit töri magát, hogy bosszúját kielégítse!...

Egyik szépirodalmi lapban olvastam. Malakka-félszigeten a bennszülött malájok között mint hódítók élnek az európaiak. Kultúrát terjesztenek. De talán inkább gazdagodni akarnak. És uralkodnak a bennszülötteken. Néha keményen, sőt gorombán bánnak velük. A szegény maláj, mint szolga, sokat eltűr. Csak az arcülcspást nem. Ezt tartja a legnagyobb sértésnek. Ezért gyilkol. Nem rögtön a sértés után. Alkalomra vár. Évekig jár, les a sértő után, de megöli. Három hollandus ilyen meggyalázó sértés után Európába menekült. A maláj nem tágitott nyomukból. Párisban a Champs Elyseesen találta őket és mérgezett tövist fűjt beléjük fuvócsövéből. (Szamjutánnak nevezik.) Szörnyű kínok között mindhárom elpusztult. (Ünnep. 1937. dec. 14. 26. lap.) Mennyi költség, mennyi szenvedés!... Jah, pogány volt! Ez igen. De kisebb mértékben hány keresztény, sőt „jó” keresztény így cselekszik. Annyi fáradságot, utánjárást vállal bosszúja kielégítéséért, amennyit még a tökéletes erénygyakorlat sem kíván. A büntől nem sajnálta a fáradságot... De majd az Úr sem a méltó ítéletet!...

Az Úr Jézus Szíve szerinti szelíd ember nem téveszti szemelől, mit mond az Írás. „Gondolj a végső dolgokra és szűnj meg gyűlölködni!” (Sirákfia 28, 6.) A Szentírás ugyanitt az előző versekben megmagyarázza, miért szűnjön meg gyűlölködni. „Ő — az Úr — majd bosszút áll a gonoszokon és bűnösökön. S elteszi őket a megtorlás napjaira. (12 fej. 4.) Ember emberre haragot tart, és Istennél keres gyógyulást!? A hozzá hasonló embernek nem kegyelmez, és mégis önnön bűneiért imádkozik!?” (28, 3—4.) Istentől teljes és tökéletes bocsánatot vár, hogy nyugodtan állhasson ítéletre, ezért teljes és tökéletes bocsánatot ad minden megbántójának! Mintha sértés sem történt volna. Ahol csak teheti segítségére van! Mint az Írás ajánlja. „Ha ellenséged éhezik, adj neki enni. Ha szomjazik, adj neki vizet inni.” (Péld. 25. 21.) És: „ne tartsd eszedben társad semmiféle jogsértését.” (Sirákfia 10, 6.)

Nagy Szt. Teréziáról írja az ávilai püspök, aki a Szentet jól ismerte: „Aki Terézia kedvencei közé kíván jutni, részesítse őt minél több bántalomban és gyalázatban.” — A Szent mindenki iránt

gyöngéd és figyelmes volt, de megbántói iránt különös előzékenységet és jóindulatot tanúsított. Ezeket tartotta jötevőinek, mert a türelemre, alázatosságra alkalmat adtak neki.

Így gondolkozott Fourier Szent Péter is. Egy asszony nyilvánosan minden rosszat beszélt a jámbor életű plébánosról. A sok gyalázat tetejébe el is átkozta. A plébános mindezt meghallotta. Szónélkül tudomásul vette. Mégcsak kérdőre se vonta az asszonyt. Rövid idő múlva meghalt az asszony. Elszomorodott a Szent. „Nincs többé senki, — mondta környezetének — aki oly őszintén megmondaná nekem az igazat, mint ez az asszony.”

Hofer Andrást, a tirolai hőst elfogták a franciák. Durva kegyetlenséggel bántak vele. Mantuába kísérték, hogy ott agyonlőjjék. Útközben is sokat gyötörték kísérői. Egyik éjszakára egy tanyán szálltak meg. A katonák jól befűtöttek szobájukban. Hofer éjjel erős szénzagra ébredt. Veszélyt sejtve felugrott és látta, hogy kegyetlen kísérői ájultan fekszenek. Akadálytalanul elmenekülhetett volna. Kísérői biztosan mind elpusztultak volna... És mit tett Hofer? Ablakot nyitott rájuk, felébresztette őket. Életüket megmentette, bár a magát feláldozta. Tovább kísérték Mantuába, ahol agyonlőtték. Ez a hős nemcsak tudta az Evangéliumot, de meg is tartotta!..

Harag, gyűlölet, bosszú a fegyelmezetlen, kevély emberek lelkének sötét mélységei. Mennyi érték, mennyi erő megy tönkre bennük! És ki tudná felmérni azt a sok könnyet, fájdalmat, amit okoznak?!.. Fájó tövisei a szelidség rózsatőjének!

Bár kevesebb benne a romboló erő, de mégis sok szeretetlenségnek forrása az

ellenszenv.

Talán már legyűrt haragnak maradékaként lapul meg a szív mélyén. Vagy ellentétes hajlamok és természetek taszító erejéből táplálkozik. De származhat valami önkénytelen hátraszorításból is, amely mások sikere, kiválósága által jó létre. Bárminő az eredete, de mindig nagy teherterele a szeretetnek. Nem torzítja el az arcot. A szemből nem lövell villámokat. Nem rögtönöz jeleneteket. De a szavakból ellopja a melegséget. A kritikát élesíti. A modort fagyossá teszi. A jót nehezen, a rosszat könnyen föltételezi és elfogadja. Ha nagyobb feltűnés nélkül teheti, társaságát elkerüli; ha nem. kimért udvariassággal, rideg szűkszavúsággal vet oda néhány szót és valami kitalált ürüggyel otthagya!...

Az ellenszenvből sarjad a *káröröm* és az *írigység*. Mindkettő a felebaráti szeretet ellen való vétek.

Ha jól megy a dolga az ellenszenvet kiváltó felebarátnak, előnti a sárga *írigység*. Néha talán csak a bensejében érzi és csak önmagában méstődik a szeretetlenség tépő karmai között. De a legtöbbször nem tudja megállni, hogy szavakba ne öntse. Gúnyos, csipős megjegyzésekkel kisebbíti érdemét, és olyan színezetet ad a dolognak, mintha nem jogos, vagy nem tisztességes körülmények folytán jutott volna hozzá. Gyanúsít, rágalmaz, csakhogy ellenszenvének szenvedő tárgyát sárba tiporhassa! Nyugodt és egyenes jellemű emberek azonban belelátanak sötét lelkébe és hamarosan tisztába jönnek erkölcsi értékével! Mászt akarnak kisebbíteni és ma-

XI. Lajos francia királyról beszélnek kortársai, hogy nagyon szerette a fehér répa főzeléket. Vadászat után egy földműves gazdához többszörösen betért és elbeszélgetett. Ez a földműves megtudta, hogy kedvenc étele a fehérrépa, egy nagyon fejlett szép példánnyal kedveskedett neki. A király szívesen vette és viszonzásul meghívta magához látogatóba. Jól megvendégelte és még 100 drb. aranyat is adott neki. Meghallotta ezt egy írigy szomszéd. Ő is szeretett volna így a király kegyeibe férkőzni. Egy szép lova volt, azt adta a királynak, pár napra azután, hogy szomszédja szerencsédjét meghallotta. A király elfogadta az ajándék lovat és egy csomagot adott a gazdának. Boldogan sietett haza. Felbontotta és nagy megrökönyödéssel látta, hogy egy szép, nagy fehérrépa. Azt hitte, a király tévedésből adta. Visszavitte, de a király felvilágosította, hogy nem tévedés. Neki az a répa 100 aranyában van. Az ő lova pedig annyit nem ér!...

A káröröm is a szeretetlen léleknek sajátsága! Amennyire szomorú, ha felebarátját öröm, vagy haszon éri, ép úgy vigad, ha szerencsétlenség vagy kár szakad rá. Éppen ellenkezőjét teszi, mint aminő felebarátja sorsa. Örömben szenved, bajban örül! A káröröm ikertestvére az írigységnek. Mindkettő a gonosztól van! Ha az egyik utat talál a lélekbe, vele megy a másik is.

Bár öröm a neve, de nem öröm, mert nem boldogít, hanem csak a bosszúszomjat oltogatja, de eloltani sohasem tudja. Nem jár nyomában a meglegedettség! Ilyen öröm van a pokolban is. Mások kárán tud örülni még az ördög is. De ez neki nem enyhíti kínjait. Nincs benne más, csak zord részvétlenség mások vesztén. — Ördögi tulajdonság emberi szívben, ha emberben megfog. Visszataszító jellem. Utálják az emberek, elítéli az Isten.

Ha kacag, ez is csak gúnykacaj. A boldogító érzés, a szív ünnepe ebből is hiányzik! Milyen gyászos eltévelyedése ez a szeretetre hívatott emberi szívnek!... És mi hozza létre? A harag, amely bosszú után áhít. Ostor, amely visszafelé üt...

Egyik fejedelem udvarában két katona szolgált. Adáz gyűlölet fűtötte őket egymás iránt. A fejedelem ezt tudta. Próbára tette őket. Magához hívatta mindkettőt. Mert szolgálatomban hűségesek voltatok, — mondá nekik — meg akarlak jutalmazni benneteket. Kérjétek bármit. Aki először kér, megkapja, de a másik annak kétszeresében részesül. — Nagy bajba jutottak a haragosok. Egyik sem akart kérni, nehogy a másik dupláját kapja. Végül az egyik elszántan mondja: Szúrd ki egyik szememet! (Hogy a másiknak mindkét szemét kiszúrassa!) Valóban ördögi dolog a harag és mindaz, ami belőle származik.

Az Úr Jézus példája és tanítása szerint élő lelkiember úgy tekinthet a haragot mint a lelki veszedelmet. Óvakodik tőle, kerüli teljes erejéből. Az Úr Jézus iránt való szeretetből szereti felebarátját, szelid türelemmel elviseli annak gyöngeségét. „Egyik a másiknak terhét viseljétek és így betöltitek Krisztus törvényét.” (Gal. 6, 2.) Ez a szeretet alapja, amit a szelid sohasem téveszt szemelől. Erre építi lelki haladását, amelynek vezérgondolata: „Amit egynek tesztek legkisebb atyámfiai közül, nekem teszitek.” (Máté 25, 40.) És mit meg nem tesz az Úr Jézusért!

P. Roznik Rajnér O. F. M.

A zombori szentferencrendi zárdának története 1717—1787.

Írta Mihalovics Bonus ferencrendi atya.
Közli P. Kaizer Nándor O. F. M.

A régi Zombor.

Zombor katonai város levén, kettős sánca volt: egy nagyobb és egy kisebb. A nagyobbik most is (1787) megvan, a kisebbiket már régen széthúzták; ez körülvette a kincstári épületet és a mai ferences zárdát. Mindkét sáncot tölgyfalánk vette körül nemes Markovich György és utóda Brankovich János kapitányok idejében. A kisebb sánc közepén torony, vagyis kétemeletes jó anyagból épült és cseréppel fedett ház állt, mellette a kút, egészséges és jóízű vízzel; ezt a törökök nem pusztították el. Ez a hely jelenleg az utca közepén a templom előtt Csóka István városi jegyző háza felé található. Ez a katonai sánc a szegedi katonai parancsnok-sághoz tartozott.

A városnak régi templomai.

A török idő alatt a ferences atyáknak, akik az egész kalocsai egyházmegyének plébániáit adminisztrálták, volt itt Szent Ferenc Atyánk tiszteletére szentelt kápolnájuk, elég kicsiny és torony nélkül. A török kiűzetése után szereztek egy harangot és fa haranglábra helyezték; ez szolgált toronynak. A nevezett torony a ferencesek akkori kertjében állt, amely most özvegy Krusper Anna tulajdona, közel a sáncon kívüli plébánia-lakhoz. Ebben a kápolnában miséztek, prédikáltak és saját életük veszélyeztetésével szolgáltatták ki a híveknek a szentségeket.

Miután a dicsőségesen uralkodó Lipót császár alatt a haza felszabadult és a Rákóczy-féle szabadságharc is elmúlt, nevezett ferences Atyánk 1717-ben a mai zárdá helyén (mostani plébánia-lak és templom) más zárdát és templomot építettek; még pedig a régi török épületek romjainak felhasználásával és a zombori katolikus hívek közreműködésével. 1719-ben készült el a 12 öl hosszú és 4 öl széles templom, amelyet egy fatoronnyal és két haranggal láttak el. A templom mellett egy hajlított cserepekkal fedett török házikó állt három szobával és egy honyhával. Ezt az atyák elfoglalták rendháznak és itt laktak. Első házfőnöke a velikai születésű Gyurcsevich Lukács volt, aki egyszersmind a plébániát is vezette.

A török imaházak, vagyis mosék, gjamiék.

A törököknek a városban 6 imaházuk volt toronnyal ellátva, ahonnan bizonyos órákban papjuk imádságra hívta fel a muzulmán híveket.

Az első imaház a vásártéren állt, a későbbi vásárépület helyén.

A második a felső városrészben; ezt a szerb papok foglalták el templomnak; annak is szolgált 1786-ig; ekkor lerombolták és keresztelő Szent János tiszteletére újat építettek.

A királyi biztos mindenekelőtt rövid beszédben üdvözölte a városi tanácsot és a zombori népet; azután felolvasta megbízó levelét.

Most következett az eskületétel; ennek befejezése után ismét beszédet mondott a királyi biztos. Amikor e szavakat mondotta: Kívánom, hogy Zombor városa utódaiban sokáig éljen és élvezze a most átnyújtott Privilegiumokat, az ágyúk dörögtek, a hangszerek a legörvendetesebb nótáikat zengedezték. Ezek után megválasztották a szabad királyi város elöljáróságát.

A választás végeztével a harangok zúgása mellett mindnyájan átvonultak a templomba. A templom ajtajánál Pécsi Antal háziőnök és plébános atya fogadta őket szentelt vízzel; a főoltáron pedig Csilics Lukács atya két segédkező atyával egyházi ruhában várakozott rájuk. Ekkor odalépett a megválasztott első bíró Parcsetch Márton, és P. Csilics Lukács kezébe letette az esküt. Az eskü után elénekelték a Te Deumot. Most Lipovcsevics Jeromos a szószékre lépett és horvát nyelven szentbeszédet mondott a néphez, amely alatt, amidőn Mária Teréziáról beszélt, a zenekar rázendített: „Éljen Mária Terézia császár és királynő”. Azután: „Éljen Koller István, királyi biztos” és „Éljen Zombor szabad királyi város újonnan megválasztott tanácsa”.

Ekkor elhagyták a templomot és visszatértek az ebédlőbe és a Privilegiumokat ugyanazon ünnepélyességgel visszavitték a városházához, ahonnan idehozták.

Az ünnepélyen részt vettek.

Koller János István királyi biztos, Nitschy Ignác királyi biztosi jegyző, Paulovich Visarion újpálankai szerb püspök, Knezevics Antal kalocsai kanonok, Beljansky Veselin zombori szerb esperes 15 szerb pappal, Csilics Lukács és Lipovcsevich Jeromos budai teológiai generális lectorok a Provincia képviselőjében, Pécsi Antal háziőnök és plébános, a budai születésű Dezsevich Antal a zombori katonaság volt táborigazgatója, Tuschkán Pál a zárda vikáriusa, Katich Fülöp a zárda horvát hitszónoka, Markovich Márk a Tiszavidéki őrség parancsnoka, Latinovich Péter, Bács megyének helyettes alispánja, Csetey Imre kúriai bíró, Redl Ferenc a bácsi és szeremi kincstári birtokok kezelője és mások.

Az ebéd két órakor volt, amelyen a nevezettek kivül többen mások is részt vettek. Ebéd alatt a királyi biztos kétszer rendezett gyűjtést. A gyűjtés eredménye volt 59 forint; ebből a zárda templom kapott 50 forintot, a szerb templom pedig 9 forintot.

Az installatio ideje alatt egy felvirágozott ökröt vezettek a város utcáin. Ezt azután leölték, kiszedték a beleit és szarvaival felgüsztyették a fára és így a királyi biztos jelenlétében megsütötték és a nép közt szétosztották; ugyanekkor négy helyen 28 akó bort osztottak szét.

A királyi biztos április 30-án elbúcsúzott a várostól és reggel 4 órakor kocsin Pozsonyba utazott. Egy ideig kísérte őt a városi hatóság, a katonaság és a papság, majd a határon üdvözlésekkel és zenével elbúcsúztatták.

A harmadik a nemesmilitics úton állt. Helyére a szerbek keresztet állítottak.

A negyedik özvegy Kulich Mária telkén volt, Buzsagich János polgár és kereskedő háza mellett.

Az ötödik azon a helyen, ahol jelenleg (1787) a két emeletes új iskola áll a sáncon belül. Az Iskola-utcában volt a pasa háza. A horvátok most is Pasa-utcának nevezik.

A török fürdő.

A fürdőház kerek alakjában négy fürdőszoba volt, amelynek romjai 1787-ben még megvoltak Petróczy István kincstári gondnok házitelkén. Az egyik belülről üres kő a ferencesek kerti kútja közelében látható.

A szent kereszt kápolnája a temetőben.

Ez a kápolna nagyon kicsiny volt. Nemes Mandich Mátyás építtette 1725-ben.

A régi ferencrendi zárda Zomborban.

A szerb templomok.

A szerbeknek kezdetben csak egy kicsiny torony nélküli templomuk volt, azután elfoglalták az egyik török mosét, amint már említettünk. Mivel egyik templomnak sem volt harangja, azért deszkákat lógasztottak fel és azokon kalapáltak, hogy a nép gyülekezék az isteni tiszteletre. Ez a szokás különben még most is megvan a görög nem-egyesültek szegényebb templomaiban.

A város lakosai.

A város elég népes. Lakosainak egy harmad része róm. katolikus, a többi szerb, vagyis görög nem-egyesült vallású.

A nagy pestis pusztítása Zomborban.

Egy szerb kereskedő, aki azelőtt pestis betegségben volt, városunkba jött és egy többtagú családhoz szállt. Az egész családot reggelre halva találták; erre a híre összeszaladtak a szomszédok, hogy lássák, mi történt. Ezek mind meglettek fertőzve a pestis csírától, széthurcolták a városban s így a város lakosainak legnagyobb része megkapta azt a rettenetes betegséget és belehalt. A városnak mind a négy oldalán pestis temetőt nyitottak és ezek megteltek.

E szomorú időben itt a városban és az egész megyében a ferencesek gondozták a híveket és szolgálták ki a szentségeket a pestis betegeknek. Zomborban ekkor négyen voltak az atyák, akik közül a házfőnök és plébános kiváló önfeláldozással látogatta a szegény betegeket, vigasztalta, bátorította és részesítette őket a végső szentségekben. Végre ő is megkapta a betegséget és 1739. január 20-án meghalt; a többi pestissel együtt a temetőn kívül temették el a régi kápolna mögött, amely az új temetőnek közepén áll.

Alapkő letétel az új zárdához.

Lippai Márk rendi tanácsnok és házfőnök idejében 1743-ban a zárda jövedelméből új zárda építéséhez fogtak az atyák. Az alapkövet Patacsich Gábor kalocsai érsek tette le a katonaság és világi hivatalok előkelőségeinek jelenlétében. Ez alkalommal az alkalmi beszédet latin nyelven P. Ivanovich Ferenc, az eszéki generális studium theológiai generális lectora tartotta a jelenvoltak nagy tetzésére.

Zombor a szabad királyi város.

Zombor mindig hű és áldozathozatalra mindig készséges városa volt a királynak és a magyar hazának; azért bizalommal fordult a királyhoz és kérte, hogy tegye a várost szabad királyi várossá. Az irigység az egyes városok előkelőségeiben a királyt mindig késleltették jó szándékában. Végre Parcsetich Márton személyesen ment I. Ferenc császárhoz és előadta a város sokszoros áldozatát a királyi ház és a haza érdekében. A császár előadta nejének, Mária Terézia magyar királynénak Zombor város méltányos kérését és kérte annak jóváhagyását. A város kérelme végre teljesült.

A szabad királyi város privilegiumait és egyéb erre vonatkozó okiratait 1749-ben Bécsből alkalmi hajón útnak indították Zomborba. Az okiratok 1749 március 27-én megérkeztek. Parcsetich Miklós, aki több nyelven beszélt és Zombornak bírója volt. néhány kocsi-val, körülbelül 40 lovassal és mindkét ritus plébánosai-val az okmányok átvételére sietett és megkerülték azokkal a várost. Ezen az úton két helyen és magában a városházban az ágyúk üdvlövéseket adtak le. Az okiratokat a városházban helyezték el.

A királyi felség Koller János Istvánt nevezte ki Zombor szabad kir. város királyi biztosának. Ő 1749. április 22-én indult el Pestről az itteni megyének lovasaitól kísérve. A város megérkezésekor ünnepélyesen fogadta. A nép gyalogosan és lóháton a két ritus plébánosaitól kísérve eléje mentek és ágyúk dörgése mellett a városházához vezették. Vendégül látta a legnagyobb szívességgel a fe-

rences zárda. Itt tartózkodása alatt úgy az alsó, mint a felső folyosón díszörség állt. A gyűléseket a zárda ebédlőjében tartották.

Április 23-án a reggeli órákban tárgyaltak a holnapi installáció rendje felett. A római katolikusok szentmisével óhajtották megkezdeni az ünnepélyt. Ez meg is történt; amennyiben a Pozsegán született Lipovcsevich Jeromos budai generális lector énekes szentmisét mondott és szentmise után Pádúai Szent Antal himnuszát énekelte az imádsággal együtt, hogy a város fejlődése sikerüljön.

Április 24-én reggel 8 órakor zeneszó mellett ünnepélyes menetben a zárdához érkeztek a város polgárai, középen Parcsetich Miklós bíró, kezében tartva a privilegiumokat; őt körülvették a város előkelői, azután következtek a fegyveres katonák és végül a néptömeg. A bíró és környezete a zárda ebédlőjébe hozta az okiratokat. Az installatió tartamára két trónust állítottak fel: az egyiket az ebédlőben, a másikat a templomban a királyi biztos részére. Ezek után átvonultak a templomba. Itt ünnepélyesen elénekelték a *Veni Creator Spiritust*. Ez alatt az ágyúk dörögtek. Úgy a katolikusok, mint a görögkeletiek (szerbek) jelenlétében a bajai születésű Csilics Lukács budai generális lector a Szentlélekről votív szentmisét énekelt, amelynek végeztével mindnyájan visszatértek az ebédlőbe, hogy megkezdjék az ülést és felolvassák a privilegiumokat (kiváltóságokat).

Conversio.

*Hallga...! Ma minden dalban
Az én dalomat vélem,
Madár, harang, orgonaszó, —
Ma minden zenél vélem.
Ma enyém a napsugár,
Hajnalok, a nagy hegyek!
Int nekem sok fényes vándor, —
Elhívnak a fellegek.
Színes virágok súgják:
Koszorúd ma készen!
Angyalkezek írják:
Ma nagy ünnep léssen!
Ma pünkösöd tüze gyullad...
Bennem lobog egy lángja.*

*Ma van Istenhezterésem
Nagy, szent vigiliája...*

Batthyány Lujza grófnő.

Valami baj van a harmadikrenddel. . .

Páter István teológiai tanár, a neves tudós egy-két napra látogatóba jött nagybátyjához, a becsületben megöszült szabómesterhez. Anti bácsi sugárzott az örömtől. Nem csoda. Hiszen ő nevelte a korán árvaságra jutott fiúcskát, az ő szeretete melengette, az ő két kezének munkájából került a gimnázium padjaiba, az ő áldása kísérte Szent Ferenc rendjébe. De örült azért is, mert már hónapok óta nagy kő nyomta a szívét és amint öccsét megpillantotta, az az érzése támadt, István mindent rendbe fog hozni.

Este, amikor magukra maradtak a régimódi, mestergerendás műhelyben, meg is említette a dolgot.

— A tanácsodat szeretném kérni, fiam. Azt tudod, hogy tavaly óta én vagyok a terciárius község világi előjárója. De félek, nem bírom soká. Folyton-folyvást emészttem magam.

— Ugyan miért?

— Mert semmire se megyünk. Huszonhárman kezdtük a rendet és ma sem vagyunk többen. Hatan ugyan beléptek, de ezzel szemben hárman meghaltak, hárman meg elköltöztek. Nem értem. Nem értem. Az igazgató atya áldott ember, megtesz mindent, amit lehet. Mi is iparkodunk. És? . . . Sokszor már az a gondolatom támad: talán valami baj van a harmadikrenddel . . . Idejét multa talán a ferences szellem? Avagy nem vonzza már az embereket?! . . .

— Kedves, jó Anti bácsi — felelte a szerzetes szelíden — megnyugtathatom, a harmadikrenddel nincs semmi baj, a ferences szellem modernebb és vonzóbb, mint valaha. A baj alighanem magukban, terciáriusokban van. Tapasztalatból beszélek. Az ilyen fejlődésképtelen rendiközségeknek rendszerint az a betegségük, hogy hiányzik a tagokból az igazi ferences szellem és az a tudat, hogy Isten sok adományban részesítette őket, és éppen ezért sok feladat megoldása nehezedik rájuk. Isten mindenkitől annyit követel, mint amennyit ad . . .

— Már pedig mi jóval többet kapunk a többieknél, ez tagadhatatlan. Itt van a sok búcsú, az általános feloldozás, a pápai áldás, az oktatások, a havi gyűlések, a terciárius lap . . .

— No lám. És mennyi buzgalommal, örömmel, lelkiismeretesen kellene ezeket a kegyelmeket elsősorban felhasználnunk s aztán továbbadnunk . . . De . . . mondja, Anti bácsi, a maga rendi testvérei megteszik-e ezt minden esetben? Nem történik-e meg, hogy komoly ok nélkül távolmaradnak a gyűlésről? Elmulasztják-e az általános feloldozást? Talán nem is ügyelnek az oktatásra? Vagy vegyük a rendi lapot. Átolvassák-e a Ferences Közlönyt mindig elejétől végig? Nem szidják-e, hogy ez is, meg az is hiányzik belőle, ahelyett, hogy szívükre vennék azt, ami benne van? Aztán, igyekeznek-e a lapot terjeszteni? Felhívják-e rá rokonaik, barátaik figyelmét? Anti bácsi, ha minden terciárius évente csak egy új elő-

fizetőt szerezne, mennyire terjedne a ferences szellem és a harmadikrend iránti érdeklődés! . . .

Egy kis csend támadt. Anti bácsi lehorgasztotta a fejét. Hát igen. István fején találta a szöveget. Különösen a lappal. Uram, Isten, ha az elmúlt öt év alatt csakugyan szereztek volna egy-egy előfizetőt . . . Legalább száz példányban járna a lap és nem haiban.

— De menjünk tovább — folytatta a szerzetes. — A tavasszal lelkigyakorlatot tartottam egy dunántúli városkában. Ott is baj volt a harmadikrenddel. Olyan volt, mint egy sorvadó vén fa. A régi ágak lassan kipusztultak, új hajtás meg nem fakadt rajta. Mi lehet az oka? Fölkerestem valamennyi terciárius testvért, elbeszélgettem velük és elszomorodva tapasztaltam, a baj gyökere az, hogy csak olyan tessék-lássék ferencesek. Épp úgy élnek, gondolkoznak és beszélnek, mint a felületes katolikusok. *Csak azt teszik, ami könnyű, kényelmes, kellemes . . . Dolgozni? . . . Igen, mindenesetre.* — mondják — de hát az ember nincs vasból. *kímélnie kell magát . . .* Imádkozni? Igen, igen. De a túl sok árt az egészségnek! . . . Ajándékozni? Miért ne . . . T. i. azt, amire már nincs szükségem. Templomba járni? Lelkesedéssel! De persze csak ünnepnapokon, amikor gyertyafényben úszik az oltár és bűg az orgona. Alamizsnát adni? Szívesen, de mikor az embert annyi helyről zaklatják. Áldozatot hozni? Hát igen, de mikor az embernek már amúgy is oly kevés öröme van a földön. Türelem? A türelem igen szép dolog, de hát az embernek minden nem tetszhetik! Nem is beszélve a rossz idegekről. Jóság? Igen, de csak óvatosan. Az embert oly sokszor kihasználják, hogy nem lehet elég körültekintő. Ilyenek voltak, Anti bácsi, az én terciárius lelkeim. Igazán nem csoda, hogy életükkel és példájukkal nem vonzottak senkit Szent Ferenc rendjébe . . . Hiszen a szellem, ami belőlük áradt, minden volt csak nem ferences. Nem hiszem, hogy csalódnék, ha azt mondom, ez a baj, Anti bácsi, a te rendiközségedben is . . . Ezen kell segítened.

— De hogyan, fiam, hogyan?

— Három dolgot kell a testvérek szívébe vésned: *a világ megvetését, az Istenben való bizalmat és az önzetlenséget . . .* Ne vágyakozzanak földi javak után. Adják át egész lelküket Istennek és mondják Szent Ferencel őszintén, szeretettel: *Én Istenem és Mindenem!* . . . Ne csüggedjenek, bízzanak mindig Istenben, mert hisz' ha Ő velünk, ki ellenünk! . . . Végül, legyenek áldozatos lelkek: tudjanak lemondani, önmagukat megtagadni, küzdeni, szenvedni . . . Anti bácsi, ebben a néhány mondatban benne van az egész ferences szellem, az a szellem, amire ma a világnak szüksége van, az a szellem, ami után a jók sóvárognak, és amit nekünk, ferenceseknek kell életünkkel és példánkkal megdicsőítenünk.

y. l.

A törincai és ipolyvarbói terciáriusok megpróbáltatásai.

Hazánk terciáriusainak épülésére leközöljük ezeket a szenvedéseket a két rendiköztség tagjai és részben az ottani katolikusok szavai alapján. Nem változtatunk rajtuk semmit, mert így beszélnek a legszebben ezek a sorok.

A Ferences Közlöny a csizmaszárban.

„A meghatottságtól alig jut szó az ajkunkra. Álomnak tűnik fel előtünk, hogy az Ipoly hidján nincsen cseh finánc és szabadon mehetünk át. Mert húsz éven át sokat sóhajtottunk és sóvárogunk drága Hazánk után. De csak titokban lehetett ezt is cselekednünk. És a szeráfi szeretet is csak titokban loboghatott. Fájós szívvel tekintettünk az időközverte (!) szécsényi templom tornyára, különösen második vasárnap (rendi gyűlés napja), ha nem mehettünk el Szécsénybe.

Sokat mondtuk sírva: Boldogasszony Anyánk, régi magy Pátrónánk... Ami még súlyosbította lelkünk sebeit, Szent István királyunk ünnepét sem volt szabad nyilvánosan ünnepelnünk. Elrejtőzve sírva esdekelünk: Hol vagy, István király, téged magyar kíván!... De most már szabadon énekelhetjük a Himnuszt. Nem jön cseh finánc, hogy felírjon és megbüntessenek bennünket.

Már nem jön cseh finánc, hogy kikutassa szobáinkat. A Ferences Közlöny és Isten Dalosai prédikáltak nekünk minden hónapban. Alig vártuk, az alkalmat, hogy előkerüljenek a csizmaszárból. Csak titokban adhattuk egymásnak, mert ha észreveszik, elcsuktak volna bennünket. Leginkább fáj, hogy egyszer házkutatástól féltünk és mind el kellett égetnünk.

Nem szerettük őket, ha bárki is ment Magyarországra, de különösen reánk III. rendiekre haragudtak. Úgy tekintettek ránk, mint legnagyobb ellenségeikre. Sokszor nem adtak igazolványt; ilyenkor a vizen kellett átszöknünk. Különösen visszajövetelkor órákon át kellett a parton leskelődni, nehogy a finánc elfogjon bennünket.

Azt mondták a szüleink, hogy ne szerencsétlenkedjünk (!) a vizen át, de azt válaszoltam, hogyha a csempészek kiteszik magukat földiekért fáradsalmaknak, és büntetésnek, mennyivel többet ér, ha lelkünknek hozzuk meg az áldozatokat.

A Ferences Közlönyt, a missziósnaptárt és Isten Dalosait a ruhánk alatt és a csizmaszárban csempésztük át; a díját és a missziós adományokat is csizmában vittük át az Ipolyon.

Sok könyvet elvettük tőlünk. A Szent Józsefről szólót is, amelyet a litkei esperes úrral rendeltettünk. Elvették az Isten Dalosait: érdekelte őket a kínai háború. A III. rendi szabálykönyvet is átvizsgálták, de azt visszaadták.

24 könyvet hoztunk át a ruha alatt; húsz missziósnaptárt minden évben; Ferences Közlönyből hat példányt minden hónapban.

Azt a lelki fájdalmat, amelyet mi szenvedtünk át a húsz év alatt, nem lehet leírni. A reggeli órákban még hétköznap sem engedtek át bennünket a hídon, mert megtudták, hogy a litkei templomba megyünk. Hiába mutattuk hétköznapi ruhánkat. Talán elárult valaki bennünket, mert mondták, hogy Litkén tartunk templomi ruhát.

Egyszer volt harminc idézés, mert egyes ünnepekre a házaknál nézték meg, hogy ki hiányzik a községből.

Akit megfogtak, 50 korona büntetésre, vagy három napi elzárásra ítélték. Megesett, hogy egyszerre húszan is voltak a börtönben.

Büszkék voltunk, hogy szent célért zárnak el bennünket; még első pénteki szentgyónásért is.

Hogy kit hányszor büntettek meg, nem tudom megírni, de nincs ház községünkben, amelyből valaki nem lett volna így büntetve.

Legtöbbször úgy mentünk, hogy vittük magunkkal az ipolyi ruhamosószekeket, mert volt eset, hogy valakit már az Ipolyhoz menet elfogtak.

Budapesten háromszor voltam. Egyszer bejelentettek bennünket, mert öten a Szent Imre-jubileumon voltunk.

Egyszer egy öreg nénit jelentettek be; megbüntették 50 koronára. Azt kérdezték, hogy mégérte-e az ünneplés az 50 koronát? „Meg bizony, — mondotta az öregasszony — máskor is elmegyek.“

Egyszer nagy hófúvás volt; nem láttuk az Ipoly partját; én beestem az Ipolyba; a hóból csak a fejem látszott ki. Ha a jég gyenge lett volna, élve nem kerültem volna ki onnan.

Egyszer egy nyolcgyermekes anya ment át a jégen. Akkor a hó már erősen olvadt és a víz a jég fölött már térdig ért. Sokan mentünk ilyenkor Szécsénybe; kerestük, hogy hol nem ropog a jég. Ez még nehezebb volt, mint a büntetéstől való félelem. De az élethalál között bízunk a jó Istenben, aki meg is őrzött bennünket.

Még a magyar határőrökkel is akadt bajunk, mert írásunk nem volt. Megtörtént, hogy elfogatásunk után elég volt említenünk, hogy a ferences atyákhoz megyünk Szécsénybe és mutattuk imakönyvünket, s hogy a csehek igazolványára nem engednek bennünket át a hídon.

Egyszer Szakálban a kaszárnyába toloncoltak bennünket, és ott egy éjtszakát töltöttünk. Reggel 9 órakor hallgatott ki bennünket a százados úr. Kérdezte: „Miért jöttünk át a vízen?“ „A csehek nem engednek át a hídon, mert Szentkútra akarunk menni.“ Azt mondotta a százados úr, hogy engedelmeskedjünk a törvénynek. Az Úr Jézus is azt mondotta: meg kell adni a császárnak, ami a császáré. De én azt válaszoltam, hogy az ami van, az nem igazságos határ, és mi nem rosszban, hanem jóban járunk, és mi szenvedjük a Hazánktól való elszakadást. A százados úr könnyes szemmel mondotta, menjük haza, ahogyan tudunk. De mi a délutáni litániára már Szentkúton voltunk. Mikor meggyőződtek a magyar katonák, hogy milyen ügyben járunk, jobbak lettek hozzánk. Néha még segítettek is felhúzni bennünket az Ipolyról, vagy visszatértünkkor megfigyelték, hogy merre megy a cseh járőr.

Irány: Szécsény és Szentkút.

1924. június 1-én vettem föl Szécsényben Szent Ferenc Atyánk III. rendjének ruháját. Kisasszonynapján már mások is jöttek velem Szécsénybe, kérve a III. rendbe való felvételt. A csehek nem engedtek át a hídon. Nagy ívben megkerültük az öröket és Mulyadnál mentünk át az Ipolyon, nyakig érő vízben. Azóta megindult a zarándoklat. Minden hónapban elmentünk a tanításra, majdnem mindig a vízen át.

Az egyik porciunkula napján, amely hétköznapra esett, már nyolcvanán is voltunk, akik Szécsénybe igyekeztünk. Hétköznap lévén a hídon mehettünk át, mert sokaknak földje van az Ipoly másik oldalán.

A szentkúti búcsúkra is gyakran mentünk. Ide már nem III. rendiek is csatlakoztak. Mondhatom, hogy sok csodát tett velünk a Szűzanya. Be-takart szent palástjával. Sírva énekeltük: „Szép Nagyasszony, sírj te is velünk; könnyeiddel mentsd meg nemzetünk.“ Megkerültük a községet; búza között kukoricásban négykézláb másztunk; az Ipolyon bukdácsolva jutottunk át. Visszafelé is egy kilométernyire megkerültük a községet; de sokszor vigyáztak ránk, lesbe állottak; rudakkal verték a bokrokat.

Sokat szenvedtünk amiatt, mert megtiltották a Szentkútra menetelt. Néha az Ipoly kiáradása miatt nem szökhettünk át a vízen. Hogy fájtsz ilyenkor a lelkünk, amikor tudtuk, hogy máshonnan mennek a zárán-doklatok a Szűzanyához. De ha kisebb volt a víz, átszöktünk. Egyik alkal-mal 72-en szöktünk át. Ez bizony nagy szám volt, és nagyon féltünk visszateérnünk, hogy majd elfognak bennünket. De csak kettőt fogtak el, azokat, akik a következő napra visszamaradtak a szomszéd községben. Mi meg az Ipoly vizében kiabáltunk és paskoltuk a vizet, mint mosáskor. Voltak, akik az ablakon másztak be házukba, mert az Ipolyon innen azt híresztelték, hogy katonák vigyáznak a házak udvarán, ahol valaki hiányzik.

Másik alkalommal az Ipolyparton lestük a határőrököt. Mindig azt hittük, hogy a túloldalon rejtőzik. Az egyik férfi aztán vállalkozott, hogy ő átmeny. A többiek megígérték, hogy amire büntetik, közösen megfizetik. Abban állapodtak meg, hogyha elfogják és hajtják maguk előtt, akkor kiabálni fog; ha pedig nem kiabál, úgy nincsen veszedelem. Nem esett semmi bajunk. A Szűzanya vigyázott ránk.

Az egyik helyen könnyen át lehetett jönni az Ipolyon; a kerten át 30—40 lépésnyire a házba lehetett jutni. De itt a csehek is nagyon örködtek. A mieink közül azonban szintén vigyázatt valaki, és amikor a csehek elmentek, jelt adott, hogy nincsen veszedelem. Egyszer azonban nem vette észre, hogy a fárol vigyáz a cseh finánc; jelt adott, hogy lehet jönni, de ekkor mindannyiukat elfogták.

Nem sok búcsúnapp maradt, hogy nem mentünk volna Szentkútra. Néha csak tízen, de legtöbbször 30—30-an.

Hány hasonló esetet lehetne elmondani, amikor pénzbüntetést vagy börtönt kellett elviselnünk! Köteteket lehetne összeírni. Mégsem riadtunk vissza és mentünk Szécsénybe és mentünk a Szűzanyához Szentkútra.

Utolsó áldozatok és felszabadulás.

Az utolsó években javult a helyzet. Kettesével átengedtek bennünket az ünnepelőtti napon. Néha kérdezték, hogy szép volt-e Szécsényben. De akárhogy hízelegtek, mégsem tudtuk őket megszeretni. Kértük a jó Istent, hogy szabadítson ki bennünket kezeik közül. Sok imaórát végeztünk hazánk jólétéért és visszakerülésünkért. Különösen mi rendiek végeztünk kilencedeket fölszabadulásunkért. Májusban nagy volt a reménységünk, hogy már megelégszi a jó Isten a sok sóhajtást és Szent István érdemeiért megkönyörül Magyarországon.

Igen nehéz napjaink voltak a visszacsatolás előtti időben. A csehek háborúra készültek. Már ástak a gödröket, ahová dolgainkat elrejtjük. Szüntelen doboltak, hogy mindenki csedben legyen; este elsötétítést paracsoltak; utcán járni nem volt szabad. A cseh katonák minden udvarba benéztek; lövöldöztek; az udvarokról libát, prójószágot loptak. A rádiókat elszedték; csak a losonci gimnazista diákoktól hallottuk, hogy a magyar vidékeket Magyarországhoz csatolják, hogy a magyarok kitűztek a magyar zászlót. Nálunk is kitűztek hármat; egyiket egy rendi növén-rünk gimnazista fia. Tíz fegyveres katona követelte, hogy vegyék le, de a fiú azt felelte: Mi már Magyarországhoz tartozunk. Aznap a magyar himnuszt énekeltük. De másnap a csehek letépték a zászlókat; egy frontharcos kezéből kitépték a zászlót, összetépték, őt puskatussal hajtották maguk előtt; a losonci gimnazistát megfogták és megverték. Mégis nagy volt a bizalmunk; éjtszakánként készítettük a zászlókat zárt ajtók mellett; a zászló éjjel-nappal rajtunk volt a szoknyák között, mert házkutatáskor mindig megtalálták volna. Az utolsó este vasaltuk ki a gyűrődéseket. Csak az utolsó reggel engedték kitenni, amikor elmentek. Az volt az öröm, amikor a gyerekek és mindenki éljenzett, és énekelve

léptünk ki „a szent szabadság oltalmára“, amikor a magyar katonák elé mentünk a három kilométernyire fekvő Rárós hídhöz. Az öregek is mind eljöttek. Virágokkal és nemzeti jelvényekkel vártuk a felszabadulás óráját. Mikor megláttam a honvédeket, föltekintettem az égre és felsóhajtottam: Istenem, kinek az érdeméért adad nekünk ezt az örömet; talán az eucharisztikus Jézus szerette, mert Magyarország olyan szépen tartotta a kongresszust; talán Szent István esdekelte ki a jubileumi esztendőre!

És íme most szabadok vagyunk; szenvedéseinket elfeledjük. Bárcsak hasonló megpróbáltatás ne jöjjön ránk, amíg a világ áll és magyar él. Ezt engedje meg a teljes Szentháromság és Szűzanyánk, a magyarok Nagyasszonya!“

Közli P. König Kelemen O. F. M.

Asszisi Szent Ferenc III. Rendje Róma—Asszisi zarándoklásának programtervezete.

Június 27-én Budapest Délivasútról indulás 5 óra körül.

„ 28-án Róma, érkezés 20 óra körül.

Rómában tartózkodás június 29—30 és július 1. napján.

Rómában két félnap autókár körséta a város megtekintésére.

Július 2-án Rómából indulás 7 óra 15 perckor.

„ „ Greccióba érkezés 10 óra 19 perckor.

„ „ Greccióból indulás 16 óra 34 perckor.

„ „ Assisibe érkezés 19 óra 29 perckor.

Július 3-án Assisiben tartózkodás. Félnapj autókár.

Július 4-én Assisiből indulás 6 óra 57 perckor.

„ „ Arezzoba érkezés 10 óra 08 perckor.

„ „ Arezzoból indulás 12 óra 45 perckor.

„ „ Sinalunga érkezés 13 óra 42 perckor.

„ „ Sinalungából indulás 15 óra 08 perckor.

„ „ Poggibonsi érkezés 17 óra 02 perckor.

„ „ Poggibonsiból indulás 21 óra 39 perckor.

„ „ Firenze érkezés 23 óra 15 perckor.

Július 5-én Firenzében tartózkodás. Délután 6 óra tájt autókaron indulás

Vernára. Az éjfélel körmenet után visszatérés Firenzébe.

Július 6-án Firenzéből indulás 12 óra 52 perckor.

„ „ Padovába érkezés 16 óra 29 perckor.

„ „ Padovából indulás 21 óra 38 perckor.

„ „ Velencébe érkezés 22 órakor.

Július 7-én Velencéből indulás 11 óra körül.

„ „ Triestbe érkezés 2 óra körül.

„ „ Triestből indulás 15 óra körül.

„ „ Postumiába érkezés 17 óra körül.

„ „ Postumiából indulás 21 óra körül.

Július 8-án BUDAPEST Déli p. u. érkezés 10 óra körül.

RÉSZVÉTELI DIJ: P. 225.—

A részvételi díj ellenében Budapest—Róma—Róma—Grecció—Assisi—Poggibonsi—Firenze—Venezia—Postumia—Budapest III. osztályú gyorsvonati vasúti jegyet, Rómában az ott tartózkodás ideje alatt teljes ellátást (lakást és élelmezést), Greccióban ebéd, Assisiben teljes ellátást, félnapj autókart, Sinalungában ebédet, Poggibonsiban vacsorát, Firenzében ott tartózkodás alatt teljes ellátást, Vernában autókart, ott vacsorát, Padovában vacsorát, Velencében szállást és reggelit, Triestben ebédet, Postumiában vacsorát, a csepkőbarlangba a belépődíjat, vissza a csepkőbarlangtól a pályaudvarig autóbusszal, és mindenütt az összes borraivalókat fizeti a zarándoklás rendezősege.

Jelentkezni lehet: az ACTIO CATH. ORSZÁGOS ELNÖKSÉGÉNÉL és a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztőségben., Budapest, XII. Heinrich István-u. 3—5. Tel.: 165—626.

A Madonna gerléje.

Keleti legenda.

Amikor az angyal figyelmeztette Szent Józsefet, hogy meneküljön Heródes gyermekgyilkos rendelete elől Egyiptomba, a Szentcsalád rögtön útrakelt. Egy kis szamarat vittek magukkal s erre málháztak mindazt, ami ilyen hosszú sivatagi utazáshoz szükséges. Vagyonuk nem volt, mert a magusok ajándékát Mária szétosztotta Betlehemben a szegényeknek s nem tartott meg belőle semmit.

Egyiptomban a gyermekek kezdetben gyanakodva nézték Jézust, de amint növekedett a kised, és látták, mily szép és kedves, megszerették és szívesen hívták, játszó velük. Legkedvesebb játékuk az agyagmadár készítés volt. Verebeket, fürjeket, hollót, ibiszt gyúrtak és nagy büszkén mutogatták a kis Jézusnak az otromba állatkákat. Egyik nap aztán pusztá kedveskedésből Jézuskának is adtak agyagot, próbálkozzék meg ő is a nagy művészettel.

Jézuska készségesen kezébe vette az agyagot és két olyan gyönyörű gerlét formázott, hogy a gyerekek majd megmerevedtek a csodálkozástól. Még Mária is nagyon szépeknek találta és megjegyezte, kár hogy nem élnek.

— Anyám, éljenek, ha úgy óhajtod! — mondta a gyermek Jézus és ebben a pillanatban élet költözött a madárkákba. Testükön megjelent a tollazat, kíváncsian nézegettek jobbra-balra, turbékoltak, ugrándoztak, majd az egyik rászállt Mária vállára, a másik pedig hallva a ház előtt zenebonázó madarakat, kirepült az ablakon.

*

A madarak megpillantva a szép gerlét, nagy szemeket meresztettek. Közelebb jöttek hozzá, alaposan megnézték, csicseregve körülugrálták, de a végén ellenségesen nekitámadtak, megtépázták, összecsimpkedték és beletaszították egy piszkos vízzel telt gödörbe. A szegény, félelemtől reszkető madár sokáig nem mert megmoccanni, csak amikor már beesteledett, tipegett ki a Nilus partjára és elhatározta, hogy visszatér a Szentcsaládhoz. Csórével megkopogtatta a ház ablakát és nagy örömeére Szent József beengedte.

A kis Jézus szánakozva nézte a nyomorult kis állatot. Annyira megesejt rajta a szíve, hogy gyöngéden a keze közé vette, símogatta, megnövesztette kitépott tollait s aztán így szólt hozzá:

— Rossz voltál, mert nem szeretted Anyámat; ez rossz jel és könnyen romlásodra vezethet. Nézd társadat, milyen jókedvű és milyen boldog Anyámnál. Meglátod, ha még egyszer kimégy a pogány templomban lakó madarakhoz, ki fogják tépni az összes tolladat, éhen hagynak veszni és ha sírsz, megölnék.

A kis gerle rémülten nézett az ablak felé. Jézus biztatóan megsímogatta és elvitte Édesanyjához, aki éppen a másik gerlével játszott. Ez a gerle is hallotta Jézus szavait és addig kért, könyörgött társának, többé ne szökjék meg, mert nemcsak veszét okozza sajátmagának, hanem Máriát is megszorítja, amíg az megesküdü, hogy hűség marad.

*

Felkelt nap és aranyos sugarai fényözönbe borították a két gerlét. Éppen reggeli mosakodásukat végezték. A hűséges gerle igen kedveskedett társának, hogy elfeledtesse vele a multat és elmondta, mennyire aggódott érte Jézus és Mária.

A hűtlen gerle figyelmesen hallgatta és miután újra megígérte, hogy többé nem szökök el, kérdezősködni kezdett, mit szólt Szent József az ő eltűnéséhez?

— Nem is tudom elmondani, mily izgatott volt egész nap. Máriával együtt többször is kimentek a ház elé, kerestek és hívtak téged. De erről nem szóltak Jézusnak. Úgy is tudták, hogy szenved miattad. Nem szólt egy szót sem, de mindúntalan az ablakhoz lépett és nézett, nézett a meszeségbe.

Miközben így beszélgettek, bejött a Szentszalád. Jézus édes hangon hívogatni kezdte a madárkákat. Azok turbékolva szálltak a vállára, fejére, lábára, kezére és boldogan csipegették kezéből a finom búzaszemeket. Később, amikor kiki munkájára ment, a gerlék elkísérték Máriát és ott ugrándoztak körülötte, amíg elkészítette a szerény ebédet.

Délben megint együtt volt a kis család. Mielőtt hozzáfogtak volna az étkezéshez, letérdeltek és kérték Istent, áldja meg ételüket. Étkezés után megint imádkoztak, majd folytatták a munkát, József és Jézus az ácsműhelyben, Mária pedig egy kis számolyra telepedett és foltozgatott, miközben halkán énekelgetett és imádkozott.

A hű gerle boldog volt és megkérdezte társát, elégedett-e?

— Igen — hangzott a felelet. — Soha többé nem gondolok szökésrel

*

Örömteljes napok következtek, de egy reggel a hű gerle észrevette, hogy társa szomorúan gubbaszt mellette. Elkezdte simogatni, becézgetni és faggatni, mi bántja?

— Semmi, semmi, hagyj békén — volt a válasz.

A hű gerle erre nagyon megijedt és bánatosan felkereste Máriát.

— Azt hiszem, újra szökni akar — mondta nagy bánattal.

A Szűzanya rögtön keresni kezdte a hűtlen gerlét, és amikor megtalálta a banánlevelek mögött, olyan kedves és gyöngéd szavakkal beszélt hozzá, hogy a kis bűnös megindult és égre-földre fogadkozott, hogy nem hagyja el Máriát, mert soha többé ilyen jó anyát nem találhat.

*

Eljött a nyár. Szent József már kora reggel kinyitotta az ablakot és miután néhány barátságos szót szólt a gerlékhez, átment a műhelybe. A ház közelében egy nagy pálmafa emelkedett. Ma különösen sok madár gyűlt össze rajta és vidáman énekeltek. Az ének csupa lágy dallam és összhang volt, de hirtelen jajgatás, síró csipogás tört bele. A hű gerle erre a különös hangra rögtön Máriához sietett és szólt társának, jöjjön ő is, de ez kiterjesztette szárnyát és elröpült az ablakon át. Mária látta szökését. Futott az ablakhoz és kétségbeesetten hívta vissza, de hiába.

Szomorú órákat élt át a Szentszalád és az árván maradt gerle. Bejárták az egész környéket és hívták az elveszettet, de nem kaptak választ. Pedig a gerle hallotta hívásukat, csak nem törődött vele. Egyetlen vágya az volt, hogy belekerüljön a madarak társaságába. Ez sikerült is. A pogány templom madarai nagyon kedvesen fogadták, körülrajongták, dicsérték, úgy hogy megfeledkezett minden elővigyázatról, követte őket és vígan lármozott velük. A nagy barátkozás vége azonban megint csak az lett, hogy a gonosz állatok rátámadtak, véresre verték és marcangolták, amikor pedig már nem mozdult, otthagyták.

Mária viszontlátta gerlét, holtan, a ház fölött elrepülő karvaly karmai közt. És könnyes szemmel látnia kellett azt is, hogy a ragadozó madár a Nilus örvénye fölött elengedte prédáját s az elmerült az áradatban.

*

A hűsége gerle egyedül maradt.

Jézuska magához ölelte a búsongó madárkát és beszélni kezdett hozzá:

„Lásd, mi a végük azoknak, akik nem szeretik az én Anyámat, akik nem hallgatnak szavára és akiket nem indítanak meg könnyei.

Te láttad, mi mindent tett Anyám, hogy észretérítse balga társadat. Engem is kért, hogy bocsássak meg a hűtlennek és én anyám iránti szeretetből nemcsak megbocsátottam neki, hanem úgy szerettem, mint-ha kedvencem lenne. De a haszontalan dacára az én szeretetemnek, Anyám és Szent József szeretetének, a rossz madarak társaságát kereste, pedig ezek szívtelenek és ezért mutatnak és beszélnek szeretetet, hogy törbeejtsék a balgákat.

Emlékezz, hányszor intéztem hozzá jó szavakat. Úgy tett mintha hallgatna rám, de nem volt őszinte. Aztán jött nemtörődömsége és végül megvetése az én és Anyám hívó szavának.

Turbékolással mond meg az embereknek, hogy ne üljenek fel a hamis barátok szavának, hanem hallgassák az én sugalmazásaimat, szeressék az én Anyámat, kövessék őt, mert soha senki sem fog elveszni azok közül, akik szeretik anyámat, Máriát és már a jelen életben is élvezői lesznek annak a boldogságnak, amelynek örömét megízlelted."

(Almanacco di Terra Santa.)

Felvétel az Assiszi Szent Ferenc rendjébe.

Mindazon érettségizett ifjak, akik Assiszi Szent Ferenc I. Rendjében mint szerzetes papok óhajtanak Istennek szolgálni, nyujtsák be felvételi kérvényüket június 29-ig Budapest, II., Margit-körút 23. szám alatti Ferences Tartományfőnökséghez. A kérvényhez csatolni kell: Keresztlevelet, orvosi bizonyítványt, amely szerint a kérvényező teljesen egészséges és így a szerzetesi életre alkalmas, érettségi bizonyítványt, plébános, vagy hittanár ajánlását, a szülők beleegyezését, amely szerint két tanu jelenlétében kijelentik, hogy gyermekük szerzetbelépését jóváhagyják s tőle, mint szerzetestől soha semmiféle anyagi támogatást nem kérnek, valamint, ha az illető már valamely egyházi intézetben volt, az ottani előjáróság hivatalos bizonyítványát, végül pedig önélet-leírást, melyből kitűnik, hogy 14 éves kora óta hol lakott legalább egy évig. Segítő szerzetes-testvérek pedig olyan jólelkű 18–24 éves ifjak lehetnek, akik legalább 4 elemi osztályát jó eredménnyel elvégezték, életüket és munkájukat Istennek és a Rendnek szentelni óhajtják. Kérvényezési határidő és okmányok — az érettségi bizonyítvány kivételével — mint fent. Azon ifjak pedig, akik szerzetes papok akarnak lenni, de a középiskolai tanulmányaikat még nem végezték el, a gimnázium 5., 6., 7., és 8. osztályába felvételt nyerhetnek a pécsi Szeráfikus Collégiumba (Pécs, Ferences zárda), ahol a szerzetesi hivatásra előkészülhetnek. A 7. és 8. osztály tanulói előnyben részesülnek. A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Ferences Tartományfőnökség (Budapest, Margit-körút 23.).

Hasonlóképpen kapnak fölvételt a *Szűz Máriáról nev. ferences tartományfőnökségnél* is. Bp. IV. Ferenciek tere 8.

A SZENTFÖLDÖN is sok munkást vár az Úr Jézus! Jelentkezhetnek a SZENTFÖLDI MISSZIÓ APOSTOLAINAK a főnti feltételekkel mindazok, akik életüket az Úr Jézus Szülőföldjének és a SZENT HELYEK ŐRZÉSÉNEK akarják szentelni.

Jelentkezhetnek olyanok, akik mint *áldozópapok* szeretnének apostolkodni, és olyanok is, akik mint *kisegítő-testvérek* (szakács, szabó, nyomdász, asztalos stb.). ÉRDEKLŐDJENEK: a szentföldi biztosnál (Budapest, XII. Heinrich István-u. 3–5.).

Liliomaid árnyékában . . .

A csendes szentély hűvös homályában,
Liliomaid árnyékában, Uram-Királyom!
Mily szép a Te házad!

Mint Mária — lábaidnál ülve —
Hallgatom igédet, ó ne küldj el,
Fogadd el, vondd Magadhoz szívem!
Most míg tavasz van,
Míg virágok nyílnak;
Míg szívem s ajkam Néked dalolhat!
Dalolja hát a boldogság énekét:
Hisz' tiéd e dal, e szív,
Mindörökre a tiéd...!
Szolgálatodban lankadjon el karom;
Égjen testem égő áldozatban:
Ó hadd porladjon el szívem,
Liliomaid árnyékában...!

Molnár Ibolya.

A Terciárius Nagygyűlés

a Kat. Nagygyűléssel kapcsolatban 1939. május 21-én este $\frac{1}{2}$ 8 órakor lesz a Terciáriusok Diszgyűlése a Kat. Kör Fehértermében (Bp. IV., Molnár-u. 11).

A rendiközségek előjáróságainak és a rendi igazgatóknak értekezlete pedig máj. 22-én 9 órától kezdődik a belvárosi ferencrendiek **terciárius otthonában**, Bp. IV. Ferenciek-tere 7. I. emelet.

Képviseletse magát minél több rendiközség, hogy a megbeszélések alapján új lelkesedéssel induljon meg mindenfelé a terciárius élet.

KÖNYVISMERTETÉSEK.

Isten bölcséleti keresése. Hat előadás. Szt. Tamás könyvtár 5. Kiadja a Szt. Tamás Társaság. 122 l. Ára 2 P.

A gondolkodó elme legnemesebb törekvése volt mindenkor, hogy a lét teljességéről, végtelen Istenről minél tökéletesebb ismeretet alkosson magának. Az értelmi keresés ugyan nem az egyedüli út Istenhez, de Isten létének és tulajdonságának igazolása szempontjából a legalapvetőbb marad. A szív és az érzés megtagadhatatlan vonzalmát, az akarat örök törekvését a tudat teljes világosságába az értés fénye emeli. Az Isten-ismerés útjaival az Isten létét igazoló érvek logikai felépítésével s az ellenük emelhető ellenvetésekkel a természetes ész világánál megalkotható Isten-képpel, Isten és a világ viszonyának kérdésével, azaz a gondolkodó ész által felvetődő Isten-probléma összes alapkérdéseivel foglalkozik ez a kis könyv. Ezeket a kérdéseket a keresztény filozófia leghívatottabb képviselői, Jánosi József S. J., Petz Ádám S. J., Kühár Flóris, Ibrányi Ferenc, Schütz Antal, Szigeti József O. P. világítják meg. A logikusan egymásba szövődő értekezések a szenttamási filozófia klasszikus útjain haladnak, de állandóan figyelembe veszik a mai ember lelkében viaskodó kétségeket is. Az előadássorozat így nemcsak a szoros értelemben vett filozófia, hanem a hit-védelem szempontjából is jelentős.

Az érsekújvári magyar terciárius község beszámolója. Az első magyar tavaszon őszinte meleg szeretettel köszöntünk benneteket édes magyar rendi testvéreink. Igen, amikor a hóvirágok, az ibolyácskák fel-fel dugják fejcsékjüket, amikor a dalos pacsirta is visszajött közénk, akkor küldjük madárdalos, virággillatos üdvözlőtünket, küldjük az érsekújvári terciáriusok.

Ezen első alkalommal szerény beszámolóinkkal mutatkozunk be, ismeretjük rendiközségünk munkakörét megalakulásától egész a mai napig.

A jó Isten kegyelméből 9 év előtt szárnyat bontott városunkban Szent Ferenc III. rendje. Alapító Főt. P. Bartalos Engelbert, Szt. Ferenc gyöngéd szeretetével, tüzes szavaival hirtette a ferences szellem drága magvait s a mag termékeny talajba hullott. — Szt. Ferenc hívó szavát sokan meghallották, követték. Az első beöltözést 175 taggal, boldogemlékű P. Olsovsky Mansvét provinciális atya végezte, aki a rend vezetését Főt. P. Engelbertre bízta. Vezetése alatt éledt, virágzott a rend, sőt Újvár környékén 8 faluban is megalapította a ferences III. rendet. A fiók-községek minden hónapban körlevél útján részesülnek oktatásban. Rendiközségünk ma már 376 tagot számol a fiókközségekkel együtt kb. 750 terciárius sorakozik zászlója alá.

Körülbelül 3 év után Főt. P. Nyizsnyanszky Eduárd, majd Fót. P. Karsay Vilmos ferences atyák vették át a rend irányítását, akik rövid ideig ugyan, de gondos szeretettel vezették a nagy tábort. Egy újabb áthelyezés következtében 1936. januárjában megkaptuk Fót. P. Csulen Kolos, szeretett jő Atyánkat. Ő volt az, aki az árván maradt családot atyai jóságába fogadta, betegsége dacára is önzetlenül fáradt, dolgozott és dolgozik ma is értünk. Leendő rendi otthonunk érdekében már elődjéi is buzgó munkásságot fejtettek ki, de igazgató atyánk a legtöbbet fáradt. Már közel álltunk a boldog megvalósuláshoz, amikor a közbejött gazdasági, majd politikai viszonyok keresztülhúzták az áramításunkat.

A forrón óhajtott otthonunkat egyelőre egy-két szobából álló — bérelt helyiség pótolja. Az egyik szoba a tanácsterem, a másik a könyvtár szoba. Könyvtárunk kb. 500 könyvből áll. Ezen kis helyiségre is égető szükségünk volt. Berendezése részben a tagok áldozatkész hozzájárulása, részben a pénztár kiutalása. Kis otthonunkat a mi áldottlelkű Schindler néni testvérünk tartja rendben. — Egy nagy, meleg családi fészkek után vágy lelkünk, ami a mai 370 tagot befogadni tudja. Hiányát nagyon érezzük, megvalósulásához sajnós, tőkénk hiányzik.

A ferences szellemet a következőképp ápoljuk: Minden hó első vasárnapján reggel 6 órakor az élő tagokért szt. mise van közös szt.áldozással, d. u. az 5 órai litánia után a **rendes havi gyűlés**. Másnap reggel 6-kor megholtjainkért gyászmise. **Minden hónapban előjárásági ülést** tartunk. Evenként 3 napos lelkigyakorlatunk van, vagy nagybőjtben, vagy az évi fogadalom megújítása előtt. A lelki gyakorlat napjai és a fogadalom megújítása, felejthetetlen napok emlékei. Ilyenkor bővebben hull Isten kegyelmének harmata, a lelkek legérzékenyebb húrjai rezgésbe jönnek s követi ezt az erős elhatározás: jobbá lenni, jobb terciáriussá lenni, Istent jobban szerető gyermekké válni. A fogadalom megújítását mindig gyertyás körmenet zárja be. Evenként a közeli búcsújáró helyre zarándokolunk. A multban, a történelmi nevezetességű udvardi kálvárián voltunk, ahol zászló szentelésünket is tartottuk. Az utóbbi 3 évben a könnyező Szűz Anyánál, Szentantiban voltunk. Oly jó volt a Szűzanyánál lenni, nála időzni, öleiben megpihenni. Ott sírtuk el bánatunkat, fájdalmunkat, de ott vigasztalást is találtunk. — Az év folyamán (otthon hiánya miatt) csak pár értekezletet tarthatunk, év elején az elmúlt esztendő évváró diszgyűléssel fejezzük be és azon pénztári, könyvtári és titkári jelentés hangzik el. Minden évben két szindarabot rendezünk, nagybőjtben egyet és novemberben Szt. Erzsébet-estet. Ezeket eddig erkölcsi siker koronázta. Nagyobb alkalmakra két szólamú

énekkar szerepel. Karácsony előtt szeretet-estét is szoktunk rendezni, és itt a szegény testvérek, kb. 30–35 család, szeretet-adományban részesül. A szeretet-adományt részben gyűjtés, részben a pénztár kiutalásából hozzuk össze. Elhunyt rendi testvéreinket zászló alatt kísérik utolsó útjukra, sírjuk felett búcsúzóul a „Mélységből kiáltok“ című zsolnált énekeljük el.

A történelmi nevezetességű nagy napon, 1937. november 8-án, amidőn Érsekújvárt is visszacsatolták az édes Anyaországhoz, a magyar III. rend is zászló alatt kivonulva a több ezerre menő lelkes tömegben ujjongó szívvel fogadta, köszöntötte vitéz honvédeinket, felszabadítóinkat. Az üdvözlő szónokok közt Ólvedi János világi előljárónk, ez idő szerinti városbíró és Bellák Adrienne világi előljárónk is ott volt. Húsz év után ezen a napon hangzott el először nyíltan, szabadon „Isten áldd meg a magyart!“ S szállt az ima szárnyan a dal, örömkönyvek közt, szállt hőn, mélyen. Pár nappal később Magyarország bíboros hercegprímása, Oeminenciája Serédi Jusztinián vezetése alatt megtartott hálaadó körmeneten szintén zászló alatt, testületileg vettünk részt.

1939. februárjában a helybéli ferencrendi zárda visszacsatoltatott a budapesti Szűz Máriáról nevezett Rendtartomány főnökséghez. Az érsekújvári magyar III. rend kedves kötelességet teljesített, amidőn ez alkalommal városunkba érkező Főtiszteendő Scheireich P. Bonaventura provinciális atya fogadtatására az ünnepség fényének emeléséhez hozzájárult. Örömmel kapcsolódott be ez ünnepségbe, tette abból a megkülönböztetett tiszteletből és nagybecsülésből, amellyel a III. rend a Tartományfőnökségnek adozik. Az ünnepély főrendezője Igazgató Atyánk, Föt. P. Csulén Kolos, úgyszintén jelenlegi zárdafőnök. Segítő társa a mi fáradhatatlan Bagin titkár testvérünk volt.

A Föt. Tartományfőnök atya febr. 26-án d. e. 11 órakor érkezett. Az állomáson a Föt. Házfőnök Atya 6 kis apród kíséretében fogadta a Főatyát és a vele érkező vendégeket. A zárda utcájában a ferences atyák vezetése alatt levő egyesületek zászlóikkal, az iskolás gyermekek pici zászlócskákkal kezükben, majd a ferenceseket tisztelő hívek hatalmas tömege fogadta a magas Vendég megérkezését.

A templom ajtóban a zárda lakói fogadták. Az impozáns menet a főoltár elé vonult, ahol Föt. Provinciális atya csendes imában mélyedt. Ez alatt az egyesületek elhelyezkedtek. Majd a Föt. Házfőnök Atya meleg szavakban üdvözölte a Föt. Tartományfőnök Atyát és vendégeit. Köszöntötte a kellő tisztelettel, hódolattal és szeretettel, amely mint Főkertésznek kijár. Ragaszkodó szeretetünket lelki-csokorba kötötte és úgy nyújtotta át mindegyikünk nevében. Utána Föt. Provinciális Atya hasonló meleg szavú üdvözlése következett. Öseinktől megáztatott földre örömmel jött — mondotta többek közt. Jól esett a ragaszkodásnak ekkora megnyilvánulása, amellyel a hazatérő Atyát fogadtuk. Kér bennünket, maradjunk továbbra is híek a ferences szellemhez, legyen e templom szentélyünk, ahonnan Isten kegyelme sugárzik ki ránk. Befejezésül áldását kaptuk.

Ezután átvonultunk a Női Mária Kongregáció feldíszített otthonába, ahol a város és az egyesületek képviseltették magukat. A város nevében a jelenlegi városbíró, Ólvedi János, úgyszintén a rendiköztség világi előljárója mondott nagyhatású köszöntőt. A magyar III. rend nevében világi előljárónk, Bellák Adrienne tanítónő válogatott stílusú köszöntőt mondott. Utána a Női Mária Kongregáció, Szent Margit leánykör, Kis Orangyal-társulat és végül a fiú s leány elemi iskolák szebbnél szebb köszöntői következtek. Föt. Tartományfőnök úr hálás szavakban köszöntte meg az ünnepeltetést. Örömmel állapította meg, hogy Érsekújvárott a hitélet kivirágzott. — Kért, tartsunk ki mellettük továbbra is, és szeressük a ferences szellemet, amely a boldogság felé vezet. — Befejezés a vezető személyek bemutatása volt.

Közelmúltban Igazgató atyánk újabb betegsége miatt maga mellé vette Föt. Zilizy Anaklét atyát, mint helyettes igazgatót. Ifjú igazgatónk telve munkakedvvel és tetterővel, új lelkesedést, új erőt csepegtet lelkünkbe. Most nagybőjtben a 3 napos lelki-gyakorlatot is ő tartotta. Eldadásai szabatosak, világosak voltak, az örökigazságok gyönyörű szavait félre nem érthető példákkal világította meg. Lelki-gyakorlatunk az április havi gyűléssel nyert befejezést.

Ez idő szerint következő az előljáróság: Ólvedi János, Bellák Adrienne, Farkas Gizella, Bagin János, Bukov

Gabriella, Smikala Magda, Alaxa Iván, Czuczor Lajos, Fujasz István, Paulovits Gézáné, Blanár Ferenc, Zsilinszky Vince, Pintér Gyula, ifj. Hlávicska Jánosné, Varagya Sándorné és Török:né Domanizsa Terka, Szikszay József.

Oszinte meleg köszönetet mondunk h. Igazgató Atyáknak áldásos fáradozásáért. Ugyanekkor a legmélyebb hálával adózunk Főt. P. Csulen Kolos szeretett jó igazgató atyáknak is, amiért atyai jósággal törődik velünk,

sát. Résztvettünk templomunk körmenetein zászlónk alatt. Sokan fölutaztak az Eucharisztikus Kongresszusra, hogy résztvegyenek a felejtetetlen szépségű, lelkiélményekben gazdag napok eseményein. Június 13-án és szept. 12-én elzarándokoltunk a szentkúti Szűz Anyához, hogy megköszönjük Neki és Szt. Fiának ezt a sok kegyelmet, amelyekben részesített a szentév folyamán. Ott voltunk dec. 12—23-ig a plébánia templomban rendezett szent misszión.

A „Szent Dorottya élete” c. vallásos színdarab szereplőinek csoportképe. Előadta 1939. III. 31-én a jászberényi rendiköztség ifjúsága.

véd, támogat bennünket. A jó Isten áldja meg bőségesen a többi jó atyával együtt.

Jegyző.

Jászberény. Az elmúlt év folyamán az Isten dicsőségére, felebarátaink javára és lelkünk üdvösségére Szencsár Péter igazgató atyánk vezetésével a következőkben működünk közre.

Rendi gyűléseink: minden hó 3. vasárnapján templomi, 4. vasárnap pedig teremgyűlésünk van, ezt megelőző szombaton pedig előljárásági ülést tartunk. A rend élő tagjaiért minden hó 3. vasárnapján van szentmise, közös áldozással, utána hétfőn elhunyt testvéreinkért. Minden hó első vasárnapján az egész napos szentségimádás alkalmával félóránként felváltva, hatan végezzük a Legszentebb imádá-

A rendi nővérek végzik a templom díszítését, ők látják el virágokkal és ők varrják a templomi ruhákat. 5 drb. albat készítettek a kéthetenkénti munkaórára. Áldozócsütörtökön 230 elsőáldozónak adtunk szeretet-reggelit. Karácsonykor pedig meleg alsó és felsőruhával láttuk el az iskolásgyermeket, hogy ők is boldogan térdeljenek a kis Jézus hideg jászolya elé és hálás szívük melegevel enyhítsék a didergő Kisdéd szenvedését. Mindannyiunk szemében ott csillogott a könny, amikor a karácsonyi gyertyafényében örömtől csillogó szemüket láttuk. Kedves kis műsor keretében volt a kiosztás, a ruhán, cipőn kívül még süteményt és cukorkát is kaptak.

A rendi nővérek látogatják beteg testvéreinket és elkészítik őket a Legszentebb méltó fogadására. Meg-

halt testvéreink temetésére mindannyian elmegyünk gyászszózlónk alatt és lelkéért szentmisét mondatunk.

Az elmúlt évben a kínai ferences misszió javára tombolajátékot rendeztünk, amelynek jövedelmét (200 P-t) átadtuk Bernát atyának, aki eljött hozzánk szept. 27.-én a kis Tomival és P. Albinnal, hogy elbúcsúzzon tőlünk. Most már a jó Isten segítségével Kinában apostolkodik. P. Bernát a kultúrházban előadást tartott kínai tapasztalatairól. Mindnyájan megdöbbenve és megértve hallgattuk szavait. Ilyenkor tudjuk, mennyire szükséges imánkkal és alamizsnánkkal a missziót támogatni. Az Isten Dalosait 1,200 példányban járattuk, eladtunk sok missziós Naptárt, járattuk a **Ferences Közlöny**, a **Szentföld** és a **Szt. Antal** lapokat és a **Szív** újságot.

Rendeztünk két műsoros tea-estét, két mozi előadást. Ezek bevételét az újonnan beszerzett harmóniumra fordítottuk, amelynek ára 428 P volt. Ugyancsak erre a célra adtuk a színdarabok bevételét is, amelyet a Ferences Ifjúság rendezett. Színdarabok voltak áprilisban, májusban (Boldogházán vendégszerepeltünk), augusztusban Porciunkula napján, és nov. 19-én Szt. Erzsébet napján.

Az ifjúság tagjai szívesen járnak az énekórákra, hogy emeljék a hívek áhítatát a szép énekekkel. Ők énekelnek a havi rendi misén, a szentegímadáson, a rendi gyűléseken, a körmenetekben és a színelőadásokon. Segítettek a tombola megrendezésében.

Könyvtári könyveinket szívesen olvassák. Van 606 drb. könyvünk. A jó Jézus és Szt. Ferenc Atyánk áldását kérjük további munkánkra is, hogy még többet dolgozhassunk.

**Holzer Erzsébet
Klára nővér**

Salgótarjában az 1932. év előtt, amikor Szent Ferenc rendje a városban még nem telepedett le, többször megfordult itt **P. Virág Venánc**, akkori szentkúti házfőnök egyrészt azért, hogy előkészítse a rend itteni letelepülését, másrészt pedig hogy életre keltsen a nemes hivatású harmadikrendet. Munkáját siker koronázta, a város vallásos érzésű és a vallásos élet után vágyódó polgárai lelkes örömmel fogadták ezeket a törekvéseket és ennek eredményeként az 1929. évben megalakult a néhány lel-

kes tagból álló harmadikrend. Venánc atya munkájára és munkarejére, a szépen fejlődő és nagy látogatottságnak örvendő szentkúti kegyhelynek is nagy szüksége volt és így természetesen nem tudott a működési területén kívül eső Salgótarjában megalakult terciárius községgel oly behatóan foglalkozni, hogy a rend szánottévé és eredményes munkát kifejthetett volna. Ez a vesztelő állapot az 1932. évben Isten segítségével megszűnt, mert városunkban letelepedtek Szent Ferenc fiai, a rend egyik kiváló tagjának **Réz Marián** atyának házfőnöksége alatt. Csodálatos erővel és lelkesedéssel láttak hozzá a reájuk váró hatalmas feladatok megvalósításához. Munkájuk végrehajtásánál felhasználták és igénybevették a már korábban megalakult harmadik rend tagjainak szolgálatkészségét is s így Isten segítségével és közös erővel néhány esztendő alatt megoldották mindazokat a feladatokat, amelyeknek ily rövid idő alatti megoldására a legmerészebb álmainkban se gondoltunk. Mindjárt a letelepedés évében, 1932. évben megépült a rendház a kultúrteremmel, amelyet a templom fölépítéséig kápolnánál használtunk. Ezt követte a hatalmas templom elkészítése, úgy hogy az 1936. évben több mint 300.000 P-ös rendház a kultúrteremmel és a templom Isteni csőségének szolgálatába állított. Természetes, hogy ezek az esztendők mindnyájunk, úgy a harmadikrend munkásságát is ezekre a célokra köttették le és ezek teljesítése mellett más téren kisebb jelentőségű működést fejthettünk ki.

A végtelen jóságú Isten hatalmát és jóságát a Szent Ferenc rend fiainak lelkes és fáradhatatlan buzgóságát és a híveknek nagyszerű áldozatkészségét hirdetik ezek az alkotások, amelyek befejezése után vette kezdetét a harmadikrend kiépítése s a tulajdonképeni hivatásának szolgálatba állítása.

Ennek a munkának eredménye, hogy ezidőszakra a helybeli testvérek száma 130 és a rendiközségekhez tartozó vidéki testvérek száma 86, összesen 216 testvér.

Az elmúlt évben beöltözött 8 helybeli és 4 vidéki testvér. Meghalt 3 rendi testvérünk, akiket a rend tagjai rózsafüzért imádkozva kísérték utolsó útjukra. A temetésüket követő napon gyászmise volt lelkük üvéért.

A rendiközség a hónap minden harmadik vasárnapján szentmisét mondát és közös szentáldozást végez. Ezt követő napon a meghalt rendi testvérekért hallgatunk közös misét, végzünk közös szentáldozást.

A hónap harmadik vasárnapján tartja a rend gyűléseit, ahol a rendi ügyeket megbeszéljük s a további teendőket tárgyaljuk meg. Ezekben a gyűléseken igazgató atyánk értékes beszédekben Szent Ferenc atyánknak szellemét ismerteti és megtanít bennünket Isten és felebarátaink szeretetére.

A minden hónap első vasárnapján tartott szentségimádáson a testvérek örökönt váltják fel egymást.

A katolikus sajtó támogatása terén is nagy buzgalmat fejt ki rendünk, mert nemcsak ők járatták a katolikus újságokat, hanem iparkodnak másokat is rávenni, hogy a katolikus sajtót támogassák. Járattuk a **Ferences Közlönyt** és többféle hitbuzgalmi folyóiratot.

A múlt évben könyvtárat létesítettünk. Könyvtárunkban 600 könyv van.

A Ferences missziós szövetségnek összesen 466 tagot szereztünk.

Rendünk értékes működést fejt ki szociális téren is. Évek óta, így a mult év karácsonya előtt is, több mint 200 szegényt láttunk el élelemmel, ruhával és cipővel.

További programja rendünknek: lelkes munkával szolgálni Istenet és a vallásos élet erényeivel nagyvá tenni „Mária“ országát, édes Hazánkat!

Lukács Olga
rendi titkár.

Magyarok a római Szt. Péter és Pál ünnepén.

A római Szent Péter és Szent Pál bazilika ünnepe minden év júniusára esik, amikor is fényes egyházi ünnepek között emlékeznek meg az Anyaszentegyház két nagy apostoláról, Szent Péterről és Szent Pálról.

Erre a napra a két bazilika főbejárata fölé virágfüzerekből hatalmas halászhálót (varsát) függesztenek, jelképezvén Szent Péternek és Szent Pálnak mint az Anyaszentegyház első nagy apostolainak foglalkozását. Hosszú sorokban, szinte végeláthatatlan menetben keresi fel Róma és környékének népe ilyenkor a két bazilikát, amelynek ünnepe megfelel a mi templomi búcsúunknak. Szín pompás tarkaviseletű olaszok járnak a római utcákat s ez az óriási tömeg csak úgy ömlik a két bazilika felé, ahol az egyházi ünnepek lefolynak. — Erre a csodálatosan szép ünnepségre érkezik le a magyarok nemzeti hivatalos zárandoklása **Serédi Jusztinián** bíbornok, Magyarország hercegprimásának vezetésével Rómába, hogy ott az egész ország képviselőitében hódoló kihallgatáson jelenjenek meg XII. Pius pápa Őszentsége előtt. A zárandoklást az Actio Catholica Országos Elnöksége (Budapest, IV., Ferenciek-tele 7.) rendezi, és programját és részvételi díját úgy állapította meg, hogy abban az ország valamennyi rétege, szegénye és gazdaga egyformán részt vehet, mert hiszen már 96 pengőért teljes ellátással együtt részt lehet venni ebben a zárandoklásban. **Egyéni útlevelel** nem szükséges; elég a csoportos útlevelel. Az útiterve úgy készült, hogy a **terciáriusok a ferences szentélyeket** nyugodtan fölkereshetik.

Aki vágyódik a ferences szentélyekbe, használja fel az alkalmát.

Rómában ugyanis a zárandokok „A“ és „B“ csoportra válnak. Az egyik csoport július 3-án tér vissza Budapestre, a másik, a „B“ csoport pedig Rómán kívül megnézi Nápolyt, Pompeit, Capri szigetét, Assisit, Fiesolét, Certosát, Firenzét, Velencét, Triestet és Postumiát. Ez a csoport július 8-án érkezik vissza Budapestre. A részletes programot bárki kívánságára az **Actio Catholica Országos Elnökségének** központi irodája (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) készségesen küld.

Szerkesztői üzenetek.

TÖBB OLDALRÓL érkezett sürgetésre az Actio Cath. Országos Elnökségénél sikerült elérnünk, hogy a ferences szentélyek meglátogatását is lehetővé tették a római nemzeti zárandoklattal kapcsolatban. Most aztán mozgassunk meg minden követ, hogy minél többen vegyenek részt ebben a ferences zárandoklatban. Ki tudja, mikor lesz ilyen kedvező alkalom?!

SZOLNOK. P. D. I. Generális atyánk körlevelét jövő számunkban egy-szerre leközlöljük.

PERZSA ÉS SZMIRNA SZŐNYEGEKET

művésziiesen javítok házaknál.

PETKY ERZSÉBET

Máriaremete Szent László-utca 48. szám.

Leánygyermek két évtől **családi otthon** kaphatnak

nyaralóhelyen, központi villában. — Kívánatra
német-francia nyelv- és zongoraoktatás.

Alakuló intézmény.

Remetekertváros, Boldogasszony-út 39.

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehérneműek, divatcikk, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők,
zsebkezdők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérnemű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

Az ötökmécses
ötökhé ég

TRUNKHAHN

SZÖVET
ötökhé ép !!!

**TARTÓSSÁGI
GARANCIA!**
Kérje mintáinkat!

Eladás :
IV., Prohászka Ottokár-u. 8.
és
VI., Teréz-körút 8.
Budai Ierakat Margit-krt 50.

Magyarország egyetlen
katolikus kézben levő
posztógyára !

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmónihörl.

Kapisztrán-Nyomda, Vác. Printed in Hungary. Művezető: Farkass Károly.

Terciárius naptár 1939 május hóra.

5. Elsőpénteki önfelajánlásért **TBvil.**
11. Boldog Benedek, Julián és Jakab I. r. hv. **TBvil.**
- 15, 16 és 17. Keresztjáró napok.
17. Bailon Szent Paskál I. r. hv. **TBvil.**
18. **Áldozócsütörtök. ÁF. TB.**
19. Szent Teofil és Szent Ivó I. és III. r. hv. **TBvil.**
20. Szent Bernárdtn I. r. hv. **TBvil.**
21. B. László, Kriszpin és Vibald I. r. hv. **TBvil.**
27. Pünkösd böjtje: szigorú böjt egész nap.
28. **Pünkösd ünnepe ÁF.**
31. Kántorböjt szerdája: enyhített böjt.

Érengyakorlat erre a hónapra: Az Úr keze volt vele — mondja a zsolozmákönyv Sziénai Szent Bernardinról. Veled is lehetne Isten ereje, ha méltó eszközévé igyekeznél változni: önmagad kiüresítésével és a kor igényeinek megfelelő apostolkodással. Ne áltasd magad, hogy eleget tettél eddig...

Terciárius Naptár 1939 június hónapra.

1. Merici Szent Angela III. r. szűz **TBvil.**
2. B. Herkulán és társai I. r. hv. **TBvil.** és elsőpéntek **TBvil.** Kántorböjt-szigorú böjt.
3. Kántorböjt: enyhített böjttel.
4. **szENTHÁROMSÁG vasárnapja TB. ÁF.**
5. A minden kegyelmet közvetítő Boldogasszony ünnepe. (máj. 31-ről.)
7. B. Humiliana III. r. özv. **TBvil.**
8. **ÚRNAPJA. ÁF. TBvil.**
13. Páduai Szent Antal I. r. hv. **TBvil.**
16. Jézus Szent Szíve ünnepe **ÁF. TBvil.**
17. Szent Teofil I. r. hv. **TBvil.**
20. B. Michelina III. r. özv. **TBvil.**
24. Ker. Szent János **TB.**
29. **Szent Péter és Pál ünnepe ÁF. TB.**

Érenggyakorlat erre a hónapra: Imádságos lelkülettel igyekezz eleget tenni a Szentatya felhívásának, hogy különösen gyermekeink ártatlan szívével esdjük ki a békét az emberiségnek. Légy gyermeked lelkű, vagyis elfogulatlanul őszinte és egyenes, keresd Isten kedvél, és bízd rá magad a gyermek bizalmával: akkor a te imád is hatásos lesz!

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0 90 P, Romániában és Szlovákiában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50'— dinár, Amerikában egy évre 1 50 dollár. — Megjelenik havonta elsején.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3-5. kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postaicsekklapunk száma: 51.581. Telefonszám: 165-626.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR OFM szentföldi biztos.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-u. 3-5.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.